

Charita

časopis Slovenskej katolíckej charity

ročník XXIII./2014/03 (nepredajné)

TÉMA
PREČO POMÁHAME DRUHÝM?

október 2014

EDITORIÁL 03

AKTUALITY

Z arci/diecéznych charít 04
Zo sekretariátu 06

TÉMA

Prečo pomáhame druhým ľuďom? 08

ROZHOVOR

83-ročná dobrovoľníčka z Charity Lučenec 18
Nie sme deťský domov, ale rodina 23

PROJEKT

Spolu proti obchodovaniu s ľuďmi 21

TÉMA

Obchodníci so súcitom 26

SKCH V OBRAZOCH

Povodne na Balkáne 28

CHARITA 34

16

23

28

Adresár SKCH

Sekretariát Slovenskej katolíckej charity

Adresa: Kapitulská 18,
814 15 Bratislava
Tel.: 02-5443 1506, 5443 2503
Fax: 02-5443 3097
E-mail: sekretariat@charita.sk
http://www.charita.sk/
Účet: 683221653/7500 ČSOB Bratislava

Bratislavská arcidiecézna charita

Adresa: Krasinského 6,
821 04 Bratislava
Tel.: 02-442 50 374
E-mail: charitaba@charitaba.sk
http://www.charitaba.sk/
Účet: 4010078918/3100
Sperbank

Trnavská arcidiecézna charita

Adresa: Hlavná 43, 917 01 Trnava
Tel.: 033-5511 396, Fax: 033-5511 397
E-mail: sekretariat@charitatt.sk
http://www.charitatt.sk/
Účet: 4008297855/7500 ČSOB Trnava

Diecézna charita Banská Bystrica

Adresa: Tibora Andrašovana 44,
974 01 Banská Bystrica
Tel.: 048-472 0272, Fax: 048-472 0271
E-mail: charitabb@charitabb.sk
http://www.charitabb.sk/
Účet: 736841312/0200 VÚB

Spišská katolícka charita

Adresa: Jesenského 5,
052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053-4424 500, Fax: 053-4424 500
E-mail: caritas@caritas.sk
http://www.caritas.sk/
Účet: 29634592/0200
VÚB Spišská Nová Ves

Diecézna charita Rožňava

Adresa: Nám. baníkov 27,
048 01 Rožňava
Tel.: 058-7326415
E-mail: dchrv.roznava@gmail.com
Účet: 18137 582/0200 VÚB

Arcidiecézna charita Košice

Adresa: Bočná 2, 040 01 Košice
Tel.: 055-6255 317,
Fax: 055-6255 328
E-mail: adch-ke@charita-ke.sk
http://www.charita-ke.sk/
Účet: 513026193/7500
ČSOB Košice

Gréckokatolícka charita Prešov

Adresa: Hlavná 2, 080 01 Prešov
Tel.: 051-7723 970,
Fax: 051-7723 970
E-mail: gkcharita@gkcharita-po.sk
http://www.gkcharita-po.sk/
Účet: 4008425976/7500 ČSOB, VS: 001-10

Gréckokatolícka eparchiálna charita Košice

Adresa: Dominikánske nám. 13,
040 01 Košice
Tel.: 055-6259 454
E-mail: eparchialnacharitakosice@gmail.com
Účet: 4 350 228 409/3100
Ludová banka

Diecézna charita Žilina

Adresa: Predmestská 12, 010 01 Žilina
Tel., fax: 041-723 1234,
E-mail: charitaza@gmail.com
http://www.charitaza.sk/
Účet: 0424702305/0900
Slovenská sporiteľňa Žilina

Diecézna charita Nitra

Adresa: Samova 4, 950 50 Nitra
Tel.: 037-7721 792, Fax: 037-772 1798
E-mail: sekretariat@charitanitra.sk
http://www.charitanitra.sk/
Účet: 691943162/0200 VÚB Nitra

Slovenská katolícka charita (SKCH) poskytuje charitatívne, sociálne, zdravotnícke a výchovno-vzdelávacie služby ľuďom v núdzi bez ohľadu na rasu, národnosť, vierovyznanie a politické zmýšľanie.

Pre viac informácií: info@charita.sk, www.charita.sk

Nie sami, ale vďaka vám

foto: Ivan Duda

Čo urobíme s človekom, ktorý si od nás potrebuje požičať bicykel? Ak je to náš dobrý priateľ, bez váhania mu ho poskytneme. Pokiaľ daný človek nie je náš priateľ, ale máme na neho dobré referencie, asi sa nebudeme báť a bicykel mu požičiame. Ak je to však neznámy človek, často je dobré najprv si overiť, aké s ním môže mať úmysly. Nechce nám ho ukradnúť? A aký by potom naša pomoc mala zmysel? Iným prípadom môže byť dieťa, ktorému nemôžeme bicykel len tak odovzdať a odísť. Potrebuje naše ruky, aby sme bicykel držali, keď bude nasadať. Naše nohy, aby sme mohli bežať popri ňom. Naše ústa, aby sme ho povzbudzovali, aby sa nebálo. A potrebuje aj naše objatie, keď padne a nebude chcieť na bicykel znova nasadnúť.

Takýmto bicyklom môže byť čokoľvek a dieťaťom je často aj dospelý človek. Pri pomáhaní je dôležité, aby spolupracovalo naše srdce s rozumom. Aby sme našou pomocou dokázali naozaj pomôcť inému človeku a nie iba upokojiť naše ego, že sme dobrými ľuďmi. Niekedy to môže byť naozaj zložitá. Nie sme si istí, aká cesta človeku/ľuďom naozaj pomôže. Ale nie sme v tom sami. Okolo nás je mnoho iných

ľudí, ktorí majú takú istú potrebu pomáhať, ako máme aj my. Nie sú im ľahostajní druhí a možno tiež nevedia, ako im pomôcť. Pokiaľ sa teda ľudia zapoja a vytvoria tím, pomoc môže byť efektívna a účelná. Takýmto tímom je aj Charita na Slovensku. Sú to ľudia, ktorí by len ťažko sami dokázali také veci, aké sú schopní uskutočniť spoločne. Vďaka spolupráci jednotlivých Charít v rôznych krajinách našej krajiny sme mohli zrealizovať materiálnu zbierku pre ľudí, ktorých životy náhle zmenili povodne na Balkáne. Úspešne, aj keď nefahko, doručený kamión plný trvanlivých potravín, drogérie a iných vecí a finančná hotovosť, ktorá bola použitá na projekty v Srbsku a Bosne a Hercegovine sú dôkazom, že spoločne máme oveľa väčšiu silu, ktorú dokážeme použiť správnym spôsobom. Spoločne sme dokázali pomôcť aj mnohým znevýhodneným rodinám a deťom na Slovensku a na Ukrajine, vďaka zbierke školských pomôcok, ktorú Charita organizovala už piaty rok.

V našom úsilí plánujeme pokračovať aj naďalej a sme vďační za vašu pomoc a podporu. Bez vás by sme boli predsa iba organizácia nadšencov, ktorí však nemajú možnosti, ako reálne pomôcť. Ale s množstvom podporovateľov a dobrovoľníkov, tak z radov jednotlivcov, ako aj zo skupín, či celých firiem, dokážeme našu pomoc realizovať, a tak spoločne urobiť tento svet o niečo lepším aj pre tých, ktorí nemajú také šťastie, ako máme my.

Niekedy je teda potrebné, aby sme sa spojili a pomohli komplexne tam, kde nestačia iba naše sily. Inokedy však môže byť situácia opačná a nám stačí úsmev a ruky pripravené pomôcť. Či už staršiemu človeku s nákupom alebo pri inej z nekonečna možných situácií, kedy nezostaneme uzavretí, ale ponúkneme pre druhých sami seba.

Tomáš Horváth

VYDÁVA Sekretariát Slovenskej katolíckej charity; IČO 00179132; ADRESA REDAKCIE Kapitulská 18, 814 15 Bratislava, tel. 02/5443 1506 fax 02/5443 3097, e-mail: sekretariat@charita.sk, bankové spojenie Slovenská sporiteľňa, č. ú.: 0176 875 345/0900 VS 140; Zodpovedný redaktor: Lukáš Melicher; Spolupracovali: Lenka Berová, Jozef Kákoš, Jozef Horváth, Andrea Eliášová, Jozef Kováč, Zuzana Ryšková, Tomáš Horváth, Jana Urbanová; OBÁLKA: Tomáš Horváth; Foto: Tomáš Horváth, Jana Figelová, Ivan Duda, Lukáš Melicher, Ben Earwicker, Sabine Leutenegger, archív: SKCH, ADCH a DCH, Monika Hricáková, Anežka Marková, Ján Buc, Sima Martausová, Janka Petrášková, Braňo Letko, HKR, DD Bortnyky, Ateliers et Presses de Taizé, Gebrüder Weiss; GRAFICKÁ ÚPRAVA: SKCH, Ivan Duda; VÝROBA: PACE print, s.r.o.; REGISTRÁCIA MK SR EV 3635/09, ISSN 1338-1504; Časopis je nepredajný, jeho vydávanie môžete podporiť dobrovoľným príspevkom/darom na číslo účtu: 0176875345 / 0900, v.s. 182.

Časopis je nepredajný, vychádza trikrát do roka vďaka darcom Slovenskej katolíckej charity.

Jeho vydávanie môžete podporiť dobrovoľným príspevkom na číslo účtu: 0176875345/0900, v.s. 182.

Aktívni a užitoční aj v starobe

Od júna 2014 do konca októbra realizujeme projekt "Aktívni a užitoční aj v starobe". Cieľom projektu je aktívne a zmysluplné využitie voľného času seniorov, ich motivácia k sebestačnosti a sebarealizácii. Zúčastňujú sa ho klienti Domu charity sv. Kamila a Charitatívnej služby v rodinách v Žiline, aktívni seniori a dobrovoľníci z Farskej charity Solinky a tiež zamestnanci Diecéznej charity Žilina. Začali sme úvodným zoznamovacím stretnutím v záhrade Budatínskeho zámku za účasti 11 seniorov, 2 dobrovoľníkov a zamestnancov. Naši seniori počas hry petang a kolky zabudli aj na všetky choroby, ktoré ich denne trápia. "Strávili sme tam príjemné chvíle, ktoré by sme si chceli v najbližšej dobe zopakovať," potvrdila dobrovoľníčka. Na ďalšom stretnutí pracovali seniori s hlinou a pripravovali svietniky pre sviece, ktoré sa chystajú odlievať. "Čaká nás ešte tkanie, pletenie košíkov a tiež tréningy pamäti," prezradila koordinátorka projektu Zuzana Žideková. Tento projekt sa uskutočňuje vďaka programu Zelená pre seniorov Nadácie Orange.

DCH ZA

Návšteva a pomoc Charity na Ukrajine

Spišská katolícka charita sa v dňoch 12.6.2014 – 21.6.2014 zúčastnila púte, ktorej súčasťou bol aj 2 – dňový pobyt pri našich kolegoch na charite v Kolomyji. Dôvodom tejto cesty bolo spoznať prácu charity na Ukrajine a vidieť túto krajinu na vlastné oči. Osobne sa nám venoval riaditeľ charity Sergej Tryfyak, prezentoval nám ich aktivity a predstavil svoje vízie. Práca charity nie je jednoduchá, ale je prospešná. Je za tým mnoho faktorov – ľudia, chuť danú prácu robiť a byť presvedčený o jej správnosti a zmysluplnosti, ale aj financie. Práve v Kolomyji sa ukazuje veľká vnútorná sila všetkých, ktorí sa tejto práci venujú. Podmienky sú ťažké a cítiť tu aj nepokoje, ktoré sú najmä vo východnej časti krajiny. To nás viedlo k tomu, že aj my tejto charite pomôžeme a v budúcnosti sa budeme snažiť s nimi spolupracovať. Naša prvá pomoc do Kolomyje smerovala 28.7.2014. Avšak ukrajinskí colníci nás na územie Ukrajiny nepustili, a tak naši susedia pomoc tentoraz nedostali. Veríme, že sa nám v budúcnosti podarí nájsť cestu, ako im pomoc doručiť. Pretože táto práca je o ľuďoch, vzájomnom pochopení a porozumení.

SpKCH

Podporované zamestnávanie a bývanie v Starej Ľubovni

Dom sv. Anny v Starej Ľubovni otvoril dňa 5.6.2014 pre verejnosť priestory, v ktorých realizuje aktivity projektu s názvom „Komplexné sociálne služby pre deti a mladých ľudí so zdravotným postihnutím v regióne Stará Ľubovňa“. Ide o aktivity podporovaného zamestnávania a bývania. Podporované zamestnanie pomáha uplatniť sa na trhu práce uchádzačovi so zdravotným postihnutím. V prvej etape podporovaného zamestnávania absolvuje osoba so zdravotným postihnutím pracovnú diagnostiku, ktorej výsledok má vplyv na výber vhodného zamestnania. Druhá etapa je zameraná na priame vyhľadávanie práce a oslovovanie potencionálnych zamestnávateľov. Uplatnenie ľudí so zdravotným postihnutím sa po novelizácii zákona o zamestnanosti sťažilo. Napriek tomu sa v regióne s výškou nezamestnanosti 13,08 podarilo zamestnať vďaka tejto aktivite už 8 osôb so zdravotným postihnutím a 21 osôb pripraviť na budúce zamestnanie. Dom sv. Anny sprístupnil verejnosti aj aktivity podporovaného bývania v štádiu prípravy na samostatné bývanie vďaka tzv. simulovanej domácnosti. V rámci aktivity bol poskytnutý program simulovanej domácnosti 11 plnoletým osobám so zdravotným postihnutím.

GKCH PO/Mgr. Soňa Gaborčáková

Klienti sociálneho centra na festivale na Domaši

Vďaka redakcii novín Slovenský východ, ktorá darovala lístky na festival, a Gréckokatolíckej charite, ktorá zabezpečila dopravu, mohli šiesti klienti sociálneho centra Humenné zažiť jedinečnú, neopakovateľnú atmosféru festivalu na Domaši. Na festivale sa predstavili rôzne skupiny a jednotlivci ako: Jenos Brothers, Hex, Zuzana Smatanová, Adam Ďurica, Gladiátor, Helenine oči a mnohí ďalší. Klienti sociálneho centra pochádzajú zo sociálne slabších pomerov a vstupenku na festival by si nedokázali zakúpiť sami. Pre klientov to bol neuveriteľný zážitok, pretože niektorí na festivale ešte neboli. Tam sa mohli dokonale vybláznit, vytancovať, spievať spolu so skupinami. Bolo to pre nich nádherné popoludnie. Vychutnali sme si aj jedinečný západ slnka. Od organizátorov festivalu dostali klienti aj originálne tričká „Summer Domaša fest“. Na záver sme sa posilnili duchovným slovom a poďakovali nášmu Nebeskému otcovi za krásny zážitok. Tento príbeh je aj ukážkou toho, ako jednoducho je možné podeliť sa s ostatnými a šíriť dobro ďalej.

GKECH KE/Mgr. Jana Vyšinová

Oslava narodenín klienta

V Rožňave je pri charitatívno-sociálnom centre zriadený útulok pre občanov bez domova. V minulosti sme vám týchto našich klientov predstavili pri práci. Teraz by sme chceli ukázať ako sme oslavovali okružie narodeniny jedného z nich. Dňa 7.7.2014, hoci s malým oneskorením, sme si my, zamestnanci charity, spolu s klientmi z útulku uctili 60-te výročie narodenia pána Vantu. Je najstarším občanom v útulku. Oslava bola malá, skromná, o to však srdečnejšia. Pripili sme si Coca Colou, zajedli čerešňovej bublaniny. Potom sme sa išli trochu zabaviť na novú Goliáš lavičku na námestie. Pán Vanta, ešte raz všetko najlepšie k tomu vášmu jubilejnému výročiu.

DCH RV

Púť na Buzgó

Je nám dobre známe, že nie len chlebom je človek živý. Týždeň po oslave narodenín p. Vantu, teda 14.7.2014, sme sa pod vedením Mareka, vedúceho spoločenstva Kruciáta oslobodenia človeka, vybrali na púť na neďaleké pútnické miesto zvané Buzgó. Do dediny Krasnohorská Dlhá Lúka sme sa zviezli autom a odtiaľ sme pokračovali pešou túrou k cieľu. Cesta bola veľmi príjemná, rozhovory boli milé, úprimné, zachádzali sme mysľami do minulosti a obdarovávali sa peknými príbehmi. V cieľi sme sa spoločne modlili. Púť bola krátka, ale príjemná a obohacujúca. Odchádzali sme s dobrými pocitmi a sľubmi túto cestu zopakovať.

DCH RV

SKCH pomáha stovkám detí na ceste za lepším vzdelaním už 18 rokov

Už 18 rokov slovenskí darcovia prostredníctvom projektu Adopcia na diaľku® pomáhajú deťom v chudobných krajinách získať vzdelanie a postaviť sa na vlastné nohy. Slovenská katolícka charita (SKCH) spustila projekt v roku 1996 v Indii, dnes pomáha deťom už v siedmich krajinách a to v Indii, Albánsku, Vietname, Ugande, Kazachstane a na Haiti. Tento rok SKCH do projektu zaradila aj prvé deti z detského domova Bortnyky na Ukrajine.

Hlavným cieľom projektu Adopcia na diaľku® je zabezpečiť vzdelávanie detí zo sociálne najslabších vrstiev spoločnosti v jednotlivých krajinách. Príjem takýchto rodín je často na úrovni menej ako jedného eura na deň a bez pomoci darcov by deti nemali možnosť vzdelávať sa a ani perspektívu, že ich zložené osudy sa v budúcnosti zmenia. Práve vďaka projektu Adopcia na diaľku®, deti získavajú vzdelanie a ich šanca nájsť si kvalifikovanú a zároveň zaplatenú prácu sa výrazne zvyšuje.

GIFT box informoval účastníkov festivalu Pohoda o obchode s ľuďmi

Aj návštevníci obľúbeného letného festivalu na Slovensku sa mohli zoznámiť s problematikou obchodovania s ľuďmi. Vďaka ponuke festivalu Pohoda, ktorá každoročne umožňuje neziskovým organizáciám vstup do mesta ka neziskoviek, sa na letisku v Trenčíne od 10. do 12. júla 2014 zúčastnila aj Slovenská katolícka charita (SKCH).

Na Pohode sme postavili náš GIFT box, ktorý predstavuje jedinečný prostriedok ako zaujímavou formou upozorniť na problematiku obchodovania s ľuďmi a možné riziká pred cestou do zahraničia. Počas festivalu sa pri GIFT boxe zastavili desiatky ľudí, z ktorých mnohí boli prekvapení, že obchod s ľuďmi sa dotýka aj Slovenska. Projekt bol vytvorený tak, aby mohol byť použitý v rôznych krajinách sveta. V súčasnej dobe sa projekt GIFT box realizuje vo Veľkej Británii, Brazílii a Slovenskej republike, pričom sa plánuje jeho rozšírenie na Nový Zéland, do USA a ďalších krajín.

Srbské veľvyslanectvo ocenilo pomoc SKCH po povodniach na Balkáne

Veľvyslanec Srbskej republiky v Slovenskej republike ocenil nezištnú pomoc Slovenskej katolíckej charity (SKCH) zaplaveným rodinám v Srbsku a pri odstraňovaní následkov ničivých povodní, ktoré v máji tohto roku zasiahli veľkú časť územia Srbska a Bosny a Hercegoviny. Generálnemu sekretárovi SKCH Radovanovi Gumulákovovi zaslal ďakovný list za humaný prístup a solidaritu s obyvateľmi Srbska. „Pomoc poskytnutá vo chvíli najťažšej vypovedá o tom, že nešťastie v jednej krajine nenecháva ľahostajnými ľudí v iných krajinách. Je zároveň dôkazom, že Srbsko a Slovensko sú si aj dnes, tak ako tomu bolo vždy v minulosti, navzájom blízke a sú medzi nimi priateľské vzťahy,“ uviedol v liste veľvyslanec Srbskej republiky v Slovenskej republike Šani Dermaku.

SKCH v júni poslala do Srbska a Bosny humanitárnu zásielku v hodnote viac ako 30-tisíc eur, poslala partnerským charitám 5-tisíc eur a podporila tri projekty v celkovej hodnote 30-tisíc eur. Viac sa o pomoci Balkánu dočítate v článku na strane 12.

Charita počas povodní nielen na východe Slovenska

V roku 2010, kedy Slováci bojovali s rozsiahlymi povodňami, Slovenská katolícka charita (SKCH) nakúpila vysúšače a zriadila humanitárny sklad, aby pomohla domácnostiam pri odstraňovaní škôd. Práve tieto prostriedky pomohli obyvateľom miest a obcí aj tento rok. Humanitárny tím viackrát zabezpečoval vysúšače, lopaty, vedrá, metly, rukavice, dezinfekčné a hygienické prostriedky. Každý výjazd do terénu predchádzal telefonický monitoring o potrebách a formách pomoci v zasiahnutých lokalitách.

V máji 2014 zasiahli silné dažde okolie Rožňavy, Prešova, Košíc a Kežmarku. SKCH reagovala spolu s diecéznymi a arcidiecéznymi charitami na popovodňovú situáciu a ponúkla zaplaveným obciam pomoc pri odstraňovaní následkov. Vysúšače sa poskytli domácnostiam v Čučme, Švedlári, Gelnici, ale aj v Sadoch nad Torysou a Malej Ide. Rožňavská charita mala k dispozícii 11 vysúšačov a kolegom z charity Košice bolo odovzdaných 12 vysúšačov, ktoré rotovali v domácnostiach, kde bolo väčšinou potrebné vysušiť pivničné priestory. Kritickejšia situácia nastala v Kežmarku a okolí, kde miestne zastupiteľstvá pravidelne monitorovali situáciu povodňovej aktivity. Kolegovia zo spišskej charity dostali ďalších 27 vysúšačov, ktoré putovali k obyvateľom Kežmarku, Ľubice, Levoče a do Harichoviec. Aj vďaka daru od firmy Unilever sme mohli všetkým postihnutým domácnostiam odovzdať balíky hygienických a dezinfekčných prostriedkov (SAVO, JAR, prací prášok). Humanitárny tím SKCH navštívil starostov niektorých obcí, aby s nimi prediskutoval akútne potreby. Starostovia obcí Pečovská Nová Ves, Olejníkov a Ľutina ocenili pomoc a takisto sprostredkovali zoznam a počty domácností, ktorým bol odovzdaný materiál z humanitárneho skladu.

Silné zrážky trápili nielen východ Slovenska. Žilinský kraj sa koncom júla 2014 musel vyrovnat s ničivou smrťou, ktorá najviac zasiahla Vrátnu dolinu v Terchovej. Vďaka spolupráci so Žilinskou diecéznou charitou a Mestským úradom Žilina sme zabezpečili vysúšače domácnostiam v Žiline a jej prímestských častiach, Terchovej, Rajci, Svederníku a Rudinke. Hygienické a dezinfekčné prostriedky v hodnote 1 000 € zabezpečili dezinfekciu a kvalitné vyčistenie priestorov domácností.

Aj vďaka spolupráci s diecéznymi a arcidiecéznymi charitami sa nám darí pravidelne monitorovať situáciu po povodniach. Na základe toho potom môže byť pomoc adresná a včasná.

SKCH vyhlásila verejnú zbierku na pomoc obyvateľom východnej Ukrajiny

Slovenská katolícka charita (SKCH) sa pridáva k pomoci ľuďom na východe Ukrajiny, ktorých zasiahol vojnový konflikt. Charita vyhlásila verejnú zbierku, ktorej výnos bude použitý na poskytovanie jedla, vody, hygieny, oblečenia, potrieb na varenie, ale aj zabezpečenie sociálneho či právneho poradenstva, psychosociálnej pomoci a ďalších urgentných potrieb pre ľudí, ktorých sa dotkol ozbrojený konflikt. Finančne podporiť zbierku je možné ľubovoľným príspevkom na číslo účtu 4008058424/7500, variabilný symbol je 217 (účet vo forme IBAN: SK46 7500 0000 0040 0805 8424), alebo priamo na stránke www.charita.sk/ukrajina. Výnos zbierky bude okrem priamej pomoci ľuďom určený aj na budovanie kapacít v postihnutej oblasti. Ďalšou možnosťou, ako pomôcť najmä mladšej generácii na ceste za dobrým vzdelaním, je podpora detí v projekte Adopcia na diaľku®. Prostredníctvom neho môžu darcovia zo Slovenska každý mesiac podporovať štúdium detí zaradených do projektu.

Ilustračné foto: Tomáš Horváth

Utečenci, ľudia ako my

Migrácia je prirodzený jav sprevádzajúci ľudskú spoločnosť od jej vzniku. Tejto problematike sa venuje v súčasnosti aj projekt Rafael, ktorý realizuje Slovenská katolícka charita.

Migrácia bola vždy súčasťou života ľudí, vďaka nej dochádzalo ku geografickému a ekonomickému rozmachu veľmocí, ale zároveň bola a je aj dôsledkom konfliktov a chudoby. Tento jav má vplyv na sociálnu štruktúru lokality alebo celej spoločnosti, na požiadavky bývania, pracovných príležitostí, vzdelávacích zariadení alebo zdravotníckych služieb. Povinnosťou prijímacej spoločnosti je vytvoriť humánne podmienky pre dočasný či dlhodobý pobyt migrantov.

Problém migrácie a integrácie migrantov do spoločnosti sa stáva veľmi aktuálnou témou aj pre Slovensko, ktoré je vzhľadom na výhodnú geografickú polohu významnou trasou najmä nelegálnych migračných tokov, ale postupne sa pre niektorých migrantov stáva aj cieľovou krajinou. Hoci je migračná a integračná politika súčasťou štátnej politiky Slovenska a začína sa jej v poslednom období venovať zvýšená pozornosť, v porovnaní s ostatnými štátmi Európskej únie ešte stále zaostáva v úspešnosti integrácie migrantov. Mnohí migranti, najmä utečenci a azylanti, sa najskôr musia

vyrovnať s otázkou zabezpečenia základných fyziologických potrieb, medzi ktoré patria napríklad strava, spánok a potreba bezpečia.

V súčasnom svete je stále viac ľudí nútených opustiť svoje domovy a utiecť do bezpečia. Viacero vojenských konfliktov a vnútorná nestabilita krajín ako sú Sýria, Afganistan, Somálsko či Irak, prispieva k vzniku ďalších a ďalších utečencov. Najväčší nápor utečencov pritom nenesie Európa. Príkladom je Sýria, v ktorej bolo nútených odísť z rodných miest a obcí už tri milióny ľudí. Väčšina z nich sa pokúsila nájsť bezpečie v iných častiach Sýrie alebo v okolitých krajinách ako je Libanon, Turecko alebo Jordánsko. Iba zlomok z nich sa dostal legálnou alebo nelegálnou cestou do Európy.

Na Slovensko sa nelegálni migranti dostávajú rôznymi spôsobmi. Najčastejšie je to prekročením hraníc s Ukrajinou, ktorá je našou jedinou vonkajšou hranicou Schengenského priestoru. Ak ich na slovenskom území zachytí polícia a zadržaní nelegálni migranti požiadajú o azyl, putujú do tábora v Humennom a následne do poby-

tových táborov na území Slovenska. V táboroch čakajú na rozhodnutie o udelení alebo neudelení azylu, či poskytnutí alebo neposkytnutí doplnkovej ochrany. Pokiaľ získajú niektorú z foriem medzinárodnej ochrany, z pobytového tábora odchádzajú do integračného projektu, ktorý pomáha v nasledujúcich mesiacoch a rokoch.

V súčasnosti na Slovensko prichádzajú nelegálni migranti najmä z Afganistanu, Iraku, Sýrie a z oblasti Afrického rohu. Prichádzajú teda z oblastí, kde prebieha otvorený vojenský konflikt (Afganistan, Sýria, Irak), alebo tam vznikla humanitárna kríza (Somálsko, Eritrea). Dôvody úteku sú rôzne – prenasledovanie, obavy o vlastný život, hľadanie bezpečia alebo nových príležitostí. Ak u nás požiadajú o azyl, Slovensko skúma ich dôvody a motivácie a podľa zistených skutočností rozhodne o udelení alebo neudelení niektorej z foriem medzinárodnej ochrany (teda azylu alebo doplnkovej ochrany).

Zákon o azyle, ktorý upravuje možnosť udelenia azylu na území Slovenska, hovorí, že azyl bude poskytnutý žiadateľovi, ktorý mal v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania, či bol prenasledovaný. Ak Slovensko zamietne poskytnutie azylu, môže utečenec ešte získať druhú formu medzinárodnej ochrany, doplnkovú ochranu, ktorá sa nazýva aj malý azyl. Doplnková ochrana sa udeľuje, ak by bol žiadateľ o azyl v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, napríklad uloženie trestu smrti, neľudské zaobchádzanie a podobne.

Počas minulého roka 2013 požiadalo na Slovensku o udelenie azylu celkovo 441 ľudí, z toho 15 utečencom bol azyl udelený a 34 bola poskytnutá doplnková ochrana. Najviac žiadateľov bolo z Afganistanu a Somálska. Po získaní medzinárodnej ochrany odchádzajú utečenci z táborov do normálneho života. Keďže prichádzajú do neznámeho prostredia, neovládajú jazyk a ani slovenské predpisy a zákony, potrebujú pomoc a asistenciu so základnými životnými potrebami. Potrebujú pomoc pri hľadaní vhodného ubytovania, lekára, práce, no potrebujú aj niekoho, kto im priblíži Slovensko s jeho zákonmi, právnym poriadkom alebo zvykmi či kultúrou.

Práve tieto služby na Západnom Slovensku utečencom poskytuje projekt Rafael. Jeho hlavným cieľom je integrácia cudzincov do slovenskej spoločnosti. Za týmto všeobecným slovom sa skrývajú konkrétne aktivity – výučba slovenského jazyka, sociálne a špeciálne poradenstvo, asistencie na úradoch a u lekárov, právne a psychologické poradenstvo. Snahou projektového tímu nie je, aby si migranti na pomoc „zvonka“ zvykli, ale aby boli motivovaní osamostatniť sa, nájsť si prácu a včleniť sa do spoločnosti. V rámci projektu sa snažíme migrantom priblížiť kultúru a históriu Slovenska a Slovákovi kultúru z krajín pôvodu utečencov. Tieto ciele napĺňame rôznymi kultúrnymi podujatiami, exkurziami a aktivitami.

Príchodom legálnych a nelegálnych migrantov získava aj Slovensko. Vďaka nim sa obohacuje naša kultúra a zvyky a zároveň sú to ľudia, ktorí na Slovensku pracujú a odvádzajú dane. Utečenci môžu aj nám slúžiť ako inšpirácia odhodlania a snahy nájsť si nové miesto pre šťastnejší život.

Lenka Berová, Jozef Kákoš

Projekt je spolufinancovaný Európskou úniou z Európskeho fondu pre utečencov. Solidarita pri riadení migračných tokov.

Deň utečencov 20. jún 2014

Medzinárodný deň migrantov a utečencov ustanovil ešte pápež Pius X. 20. jún sa stal Medzinárodným dňom utečencov v roku 2001 z rozhodnutia Valného zhromaždenia OSN. Stalo sa tak 50 rokov po schválení Dohovoru o právnom postavení utečencov. Tento deň si Slovenská katolícka charita pripomenula spolu s ďalšími organizáciami na Hviezdoslavovom námestí v Bratislave. Pre účastníkov, ale aj náhodných okoloidúcich bol pripravený bohatý program. Deň utečencov začal futbalovým zápasom medzi tímom utečencov a výberom Slovenska. Po zápase nasledoval kultúrny program, kde sa s vlastnou divadelnou hrou predstavili žiadatelia o azyl z utečeneckého tábora Rohovce. Návštevníci mohli ochutnať afganské a indické špeciality, utečenkyne z Afganistanu kreslili hennu a ponúkali svoje výrobky na predaj. Program sa končil dáždnikovým pochodom po pešej zóne Bratislavy a koncertom etno kapely Vervalet.

foto: Jana Figelová

foto: Ivan Duda

Na Slovensku žijeme Slobodu, v Tibete to možné nebolo

Jampa, Sonam a Lobsang sú Tibeťania, ktorí aktuálne žijú na Slovensku. Dvaja z nich sú na našom území už vyše štyroch rokov, Lobsang sa k nim pripojil neskôr. Tvrdia, že sa im Slovensko páči a žije sa tu dobre, iba ľudia pôsobia nešťastne. V rozhovore s Jozefom Kákošom, projektovým manažérom projektu SKCH Rafael, porozprávali viac o ich príchode a momentálnej situácii.

Rozhodli ste sa prísť konkrétne na Slovensko, alebo to bola náhoda, že ste skončili práve v tejto krajine?

Lobsang: Prísť na Slovensko vôbec nebol náš zámer. Až po mesiaci, čo sme tu boli, sme počuli slovo Slovensko. Najskôr sme totiž mali čínskeho tlmočníka a ten nám názov krajiny prekladal ako Československo (smiech).

Keď ste prišli na Slovensko, čo sa vám tu páčilo. Čo bolo také, že ste si povedali: „Super, že niečo také na Slovensku je?“

Lobsang: Všetko sa nám tu páči, aj prostredie, aj ľudia, aj strava. Všetko nám tu vyhovuje. Špeciálne by som vyzdvihol, že tu je v porovnaní s Tibetom sloboda. Sloboda v Tibete nebola a tu ju máme.

Zažili ste na Slovensku niečo negatívne, nejakú nepríjemnú skúsenosť?

všetci: Nevieme povedať žiadnu konkrétnu negatívnu skúsenosť. Nikde to nie je stopercentné a všade sa nájdu problémoví ľudia. Berieme to ako samozrejmosť. Rovnako aj v Tibete by ste stretli aj dobrých aj zlých ľudí. Ak by sme povedali, že je na Slovensku všetko iba dobré, tak by sme klamali. No vo všeobecnosti môžeme povedať, že sa nám tu žije dobre.

Ako si spomínate na svoje začiatky na Slovensku? Ako sa vám zvykalo na novú kultúru, rozdiely, nový jazyk? Je slovenský jazyk ťažký?

Lobsang: S jedlom sme nemali problémy, no jazyk vnímame od začiatku ako veľmi náročný na učenie. Najväčšie problémy pri učení nám robili písmená, ktoré v tibečtine nemáme: d, t, ň, l. Veľmi ťažké je v slovenčine aj ako sa slová menia počas skloňovania a rozlišovanie rodov. Z toho nás bolí hlava (smiech).

PREČO POMÁHAME DRUHÝM ĽUĐOM?

Cítili ste veľký rozdiel medzi slovenskou a vašou kultúrou, keď ste sem prišli?

Lobsang: Ak by som mal striktné porovnať tibetskú a slovenskú kultúru, tak sú veľmi rozdielne. Už v minulosti som bol v iných krajinách, ako napríklad India, takže som mal skúsenosti s rozdielnosťami medzi mojou kultúrou a inými kultúrami.

Ako vnímate Slovákov? Sú podľa vás šťastní alebo nešťastní?

všetci: Na Slovensku sme pochodili už viacero miest a stretli sme mnohých ľudí a Slováci sa nám zdajú skôr nešťastní ako šťastní. Slováci sa dosť pozerajú na peniaze a chcú, aby ich tie spravili šťastnými. Podľa nás však peniaze nerobia ľudí šťastnými, ale oni samy seba musia urobiť šťastnými. Peniaze sú len spúšťač šťastia, nie to, čo ich robí šťastnými.

Jampa: Keď ráno prídem do práce a spýtam sa kolegov: „Ako sa máš?“, tak mi nik neodpovie: „Výborne!“. A ak by som sa spýtal desiatich ľudí, tak možno jeden z desiatich by mi povedal, že sa má dobre. A to sa kolegov pýtam ako sa majú každé ráno.

Kde dnes žijete, kde pracujete a ako trávite voľný čas?

všetci: Žijeme v Šali, pracujeme v časti Veča. Keď máme voľný čas, tak ho trávime doma, oddychujeme, púšťame si pesničky... Na párty alebo diskotéky veľmi nechodíme, keď sa chceme ísť zabávať, ideme do Bratislavy alebo sa prejsť k vode. No väčšinou sme v práci.

Ste príkladom cudzincov, ktorým sa podarilo začleniť sa do slovenskej spoločnosti. Premýšľali ste, vďaka čomu sa vám to podarilo?

všetci: Veľmi nám pomohol Matej Medvecký, ktorý sa nás ujal hneď na začiatku. Tak tiež nám pomohlo, že ľudia nás ako Tibeťanov vnímali veľmi pozitívne. No a z pohľadu budhizmu by sme povedali, že sme mali dobrú karmu – šťastie na život na Slovensku. Zároveň všetci ľudia poznajú Dalajlámu a vedia, že Dalajláma hovorí, že ľudia majú byť k sebe dobrí. Potom, keď nás stretnú, myslia si: „To sú tí Dalajlámovi ľudia!“, predpokladajú, že sme tiež dobrí ľudia. No my nie sme až takí dobrí ako Dalajláma (smiech).

Ste v kontakte aj s inými Tibeťanmi, ktorí žijú v Európe? Vnímate prípadne rozdiely medzi životom Tibeťanov v iných Európskych krajinách a na Slovensku?

Lobsang a Jampa: S Tibeťanmi z iných európskych krajín komunikujeme veľmi veľa. Poznáme sa napríklad s Tibeťanmi z Francúzska, Nemecka, Belgicka... Porovnať vieme najmä pracovné možnosti. Známi z týchto krajín väčšinou pracujú menej a pritom si dokážu zarobiť dosť, aby mohli spokojne žiť. Na Slovensku treba pracovať viac a práca nie je až tak dobre platená. Taktiež je v západných krajinách viac pracovných príležitostí ako na Slovensku.

Ako vyzerá Tibet a ako si naň spomínate?

Jampa: Je to veľmi pekná krajina, veľmi čistá a kvety tam voňajú úplne inak. Človek si tam nemusí kupovať vodu, lebo všetky jazerá a rieky v Tibete sú také čisté, že stačí prísť a napiť sa z nich.

Lobsang: Tibet nám chýba každý deň a každý deň naň myslíme,

pretože tam stále žijú naše rodiny, príbuzní a priatelia. Zároveň si však stále uvedomujeme, že v Tibete prebieha permanentný konflikt s Čínou. Na Slovensku ten problém nevnímame, pretože tu môžeme chodiť slobodne do práce alebo sa zabávať, no v Tibete takéto jednoduché veci nie je možné robiť slobodne.

Myslíte, že sa vám ešte niekedy podarí vrátiť do Tibetu, prípadne žiť v Tibete?

Lobsang: Určite sa tam chcem ešte vrátiť, pokiaľ nezomriem na Slovensku. Ak by mi dnes povedali, že môžem ísť späť do Tibetu, tak zajtra tam letím. Najskôr sa Slovensku poďakujem za všetko a potom odídem. Všetci moji blízki sú v Tibete. Aj my. Naše telá sú síce na Slovensku, no duša je stále v Tibete.

Jozef Kákoš

foto: Ivan Duda

Projekt je spolufinancovaný Európskou úniou z Európskeho fondu pre utečencov. Solidarita pri riadení migračných tokov.

Tibetská asociácia

Tibetská asociácia vznikla v roku 2012. Impulzom pre jej založenie bolo udelenie politického azylu prvému Tibeťanovi, ktorý prišiel na Slovensko. Cieľom organizácie je pomáhať jediným trom Tibeťanom, ktorí žijú na Slovensku, podpora tibetskej kultúry a hodnôt. Organizácia sa snaží svojimi aktivitami podporovať dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd, integráciu migrantov a utečencov.

foto: Tomáš Horváth

Zaplaveným rodinám na Balkáne pomohli aj Slováci

Balkán zasiahli najhoršie povodne za posledných 120 rokov. Srbské a bosnianske rodiny preto zúfalo potrebovali našu pomoc. Vďaka solidarite Slovákov Charita pomohla stovkám ľudí.

Viac ako šesť ton trvanlivých potravín, čistiacich a dezinfekčných prostriedkov, plienok, detskej výživy a nového detského oblečenia, ale aj viac ako 50-tisíc eur na zbierkovom účte. Taká je reakcia stoviek Slovákov, ktorí sa prostredníctvom Slovenskej katolíckej charity (SKCH) rozhodli pomôcť rodinám v Srbsku aj Bosne a Hercegovine, keďže boli v polovici mája zasiahnuté ničivými povodňami.

Charita hneď po prvých správach o rozsahu škôd, ktoré majú na svedomí záplavy, vyčlenila na prvú fázu pomoci 5 000 eur a vyhlásila finančnú aj materiálnu zbierku. „Rozhodli sme sa rýchlo konať, postihnutým rodinám podať pomocnú ruku a vyslať signál, že v tejto nesmierne zložitej situácii neostanú sami. Peniaze sme poslali našim partnerom Charite Srbsko a Charite Bosna a Hercegovina. Okrem finančnej zbierky sme v priebehu niekoľkých dní pripravili aj materiálnu zbierku a začali pripravovať humanitárnu zásielku,“ uviedol generálny sekretár SKCH Radovan Gumulák.

Centrá na celom Slovensku

SKCH v spolupráci s arcidiecéznymi a diecéznymi charitami vytvorila 40 centier na celom Slovensku, do ktorých bolo počas dvoch týždňov možné priniesť materiálnu pomoc pre obyvateľov Balkánu. Do zbierky sa zapojili rodiny, spoločenstvá, školy, ale aj celé farnosti. Následne Charita všetky vyzbierané veci zviezla do skladu v Cíferi. Tam ich v sobotu 7. júna 30 dobrovoľníkov a zamestnancov SKCH pretriedilo, zabalilo a pripravilo na naloženie do kamióna. „Materiálna zbierka v takomto rozsahu a krátkom čase bola pre nás novou skúsenosťou, a hoci nás stála veľa síl, bolo úžasné sledovať odhodlanie dobrovoľníkov, ktorí nám pomáhali. Prekvapila nás aj ochota darcov, pretože ku koncu zbierky veci pribúdali v takom rozsahu, že sme museli objednať ešte jedno auto, ktoré nám ich pomáhalo zviezť do nášho skladu,“ opísala priebeh zbierky Mariana Ištoňová, ktorá pomoc koordinovala. Keďže v kamióne ostala ešte voľná kapacita, časť humanitárnej pomoci SKCH dokúpila z výnosu finančnej zbierky. Následne charita vďaka spolupráci s Ministerstvom zahraničných vecí

PREČO POMÁHAME DRUHÝM ĽUĎOM?

a európskych záležitostí SR poslala kamión s humanitárnou pomocou do srbského mesta Valjevo a mesta Odžak v Bosne. Celková hodnota pomoci presiahla 30-tisíc eur a 17 ton.

Desiatky miest pod vodou

Charita Valjevo a Charita Sarajevo, ktoré od SKCH pomoc prevzali, pripravujú v Bosne aj v Srbsku pre postihnuté rodiny balíčky pomoci. Napríklad obyvatelia srbského mesta Obrenovac nemali ani mesiac po povodniach prístup k pitnej vode. „Naše mesto bolo na tom najhoršie. Veľká voda nás prekvapila a z domov vyhnala približne 30-tisíc ľudí. Mnohí sa už nebudú mať kam vrátiť, pretože ich domy boli zničené. V súčasnej situácii sme odkázaní na pomoc organizácií zo zahraničia,“ povedal Slaviša Perović, ktorému záplavy zničili firmu a vytopili dom. Slaviša však pomáha ľuďom, ktorí sú na tom horšie ako on a spolu s Charitou Valjevo distribuuje balíčky pomoci, keďže dobre pozná situáciu v meste. „Mesto Obrenovac sme navštívili a určite sa miestnym ľuďom spolu s našimi partnermi pokúsime pomôcť. Humanitárna zásielka bola prvým krokom a priamo v teréne sa ukázalo, že veľmi potrebným,“ uviedla Mariana Ištoňová. Podobná situácia je napríklad aj v bosniackom meste Doboj, ktoré rovnako ani v polovici júna nemalo prístup k pitnej vode a pohľad na niektoré ulice tam ešte vždy pripomínal apokalypsu.

Celkovo povodne napáchali škody v objeme viac ako miliardy eur a postihli okolo 1,6 milióna obyvateľov. Voda zničila stovky domov, podmyla a zdevastovala cesty a kofajnice a tisícky ľudí prišli o svoju úrodu či hospodárstva. „Povodne boli najhoršie za posledných 120 rokov,“ zdôraznil Radovan Gumulák.

foto: Tomáš Horváth

Tri projekty

Charita preto v júni podporila sumou 30-tisíc eur 221 rodín, ktoré zasiahli povodne. Išlo o tri projekty, vďaka ktorým partnerské charity v oboch krajinách pomôžu pri obnove domov a hospodárstiev, ale aj pri dezinfekcii a deratizácii zaplavených oblastí.

„Každý z projektov sme podporili sumou 10-tisíc eur. Išlo o dva projekty v Srbsku a jeden v Bosne. S našimi partnermi Charitou Srbsko a Charitou Bosna a Hercegovina sme sa snažili vybrať také oblasti, aby sme pomocnú ruku podali čo najviac ľuďom,“ uviedol Radovan Gumulák. V Srbsku išlo o projekt Charity Valjevo zameraný na dezinfekciu a deratizáciu v obciach Divci, Lukavac, Valjevska Loznica, Klanica a Veselinovići a pomoc rodinám v regióne Depostovac v obci Resavica, kde sme poskytli príspevok 10-tisíc eur pre šesť rodín, vďaka ktorému si môžu nakúpiť stavebný materiál alebo nové vybavenie domácností.

V Bosne a Hercegovine Charita pomohla v obciach Kopanice, Vi-dovice, Ostra Luka - Bok a Prud pri obnove ich hospodárstiev. Vďaka projektu Charita Vrhbosanske nadbiskupije zabezpečí 110 rodinám nákup poľnohospodárskych zvierat a krmiva. „Všetkým darcom a partnerom zo srdca ďakujem,“ uzavrel Radovan Gumulák.

Lukáš Melicher

Pomoc Balkánu sa podarilo uskutočniť aj vďaka:

foto: Tomáš Horváth

Prečo pomáhame druhým ľuďom?

Opýtali sme sa niekoľkých osobností, ktoré sa vo svojej práci, alebo vo voľnom čase, venujú druhým ľuďom, aký zmysel má pre nich takáto činnosť.

Monika Hricáková, riaditeľka domu Quo Vadis v Bratislave

Pomáhanie je pre mňa prirodzenou súčasťou života. Je to niečo, k čomu sa človek vedome rozhoduje. Ako naplnenie poslania kresťanskej lásky, v jej každodenných prejavoch. Samozrejme, že mi to bolo od malička vštepené, za čo ďakujem rodičom. Ďakujem Bohu, že dáva silu pokračovať v pomáhaní. On je tým hlavným dôvodom, prečo pomáham - zdroj charitas. Bez zdroja by nebolo prameňa. A tiež mnohých zázrakov, ktoré sa denne stávajú. Či už v našom Dome Quo Vadis cez ochotných dobrovoľníkov v kaviarni, alebo iných projektoch. Informácie, radosť, služba, nádej, konkrétna pomoc, evanjelizácia, eurá, venovanie voľného času ... je tisíc spôsobov ako pomôcť. Vždy si človek vie nájsť ten vlastný. Len jedno upozornenie – pomáhanie je návykové ;) Nakoniec, je to láska – na celý život.

Anežka Marková, lektorka neziskovej organizácie Teach For Slovakia

Vo svojom živote som z Božej Milosti dostala veľa darov a možností vďaka ktorým som mohla na sebe pracovať a rozvíjať moje talenty a cítim za to neskutočnú vďačnosť. Preto teraz je moja potreba a priam povinnosť dávať to ďalej, poslať to ďalej tým, ktorí to najviac potrebujú.

Ján Buc, katolícky kňaz a riaditeľ TV Lux

Pomoc inému človeku môže mať rôznu motiváciu. Niektorí vie pomáhať a robiť aj veľké skutky kvôli benefitu pre seba - chce získať materiálne dobro, postavenie, rešpekt u iných, sebarealizáciu. Tu nemôžeme samozrejme hovoriť o nezištnej pomoci. Myslím, že to, čo by malo nás kresťanov privádzať k pomoci iným ľuďom je, aby ľudia boli šťastní. Boh ako dobrý Otec chce, aby sa jeho deti mali dobre, aby boli šťastní. Niektorí ale majú viac a iní menej a to v rôznych formách. Naše delenie sa s inými ľuďmi je prejavom lásky, ktorá premieňa svet. „Naším povoláním je láska“ a to má byť aj motiváciou pre našu pomoc.

Sima Martausová, speváčka a herečka

Podľa mňa druhým pomáhame preto, lebo tým prichádza šťastie a radosť ku obidvom stranám. Aj ku tomu, komu sa pomôže, ale aj ku tomu, kto pomáha. Pomáhanie druhým prináša do srdca radosť a naplnenie.

Janka Petrášková, terénna pracovníčka a veliteľka zásahov v neziskovej organizácii Modrý Anjel

Keby som túto otázku dostala pred 10 rokmi, hovorila by som o tom, že schopnosť porozumieť druhým bola vždy moja silná stránka a potreba pomáhať na ňu prirodzene nadväzovala. Neskôr som pochopila, že dôvera, ktorú mi ľudia preukazujú a možnosť podieľať sa na ich úspechoch ma naplňujú radosťou a pocitom užitočnosti a niekedy - priznávam - aj pocitom výnimočnosti. Všetky profesie, ktorým som sa doposiaľ venovala sú pomáhajúce a každá ma naučila niečo o sebe a o tom druhom. Preto dnes môžem povedať, že pomáham aj preto, lebo som v tom dobrá. Je to môj dar, využívam ho a rozvíjam.

Braňo Letko, frontman kapely Lámačské chvály

Pre mňa je otázka pomoci druhým ľuďom vlastne otázkou štedrosti... Rád dávam. Mám to zaradené v tej istej kolónke. A môj Boh ma ku štedrosti povzbudzuje, On by urobil to isté :)

foto: archív jednotlivých osobností

foto: archív HKR

Ako veľmi potrebujú rodiny pomoc

Môžeme mať pocit, že pomoc pre niektorých ľudí prichádza už neskoro a ich problémy si začneme všímať až vtedy, keď ničia a sú v rozkvet. Manželia Horváthovci sa preto rozhodli, že pomôžu rodinám ešte pred tým, než začnú mať vážne problémy.

Mnoho ľudí sa či už individuálne alebo v rámci združení sústreďuje na pomoc tým, na ktorých všetci vidíme, že pomoc potrebujú - ľudia bez domova, drogoví závislí, týrané ženy a deti, mládež vychádzajúca z detských domovov, starí a chorí ľudia. Je to veľmi záslužná, obetavá a Bohu milá práca. Veď Ježiš nás raz spozná práve podľa týchto skutkov: „bol som hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, bol som počestný a pritúlili ste ma, bol som nahý a priodeli ste ma, bol som chorý a navštívili ste ma, bol som vo väzení a prišli ste ku mne“ [Mt 25, 35-36]. Ale ja som mal vždy pocit a potrebu začať s pomocou ľuďom skôr, než ju už viditeľne potrebujú.

Žijem v rodine a vidím, ako veľmi potrebujú pomoc rodiny, aj kresťanské rodiny, ktoré chodia pravidelne do kostola. Ako veľmi potrebujú pomoc manželia, vo vzťahu ktorých viazne dialóg, vytrácajú sa malé pozornosti a vyhasína láska. Ako veľmi potrebujú pomoc rodiny, keď už ich členovia nevidia dôvod, prečo by sedeli spolu pri neďelnom oboede, prečo by išli spolu na výlet a na dovolenku, prečo by sa spolu modlili. Ako veľmi potrebuje pomoc rodina, v ktorej má každý svoju izbu, alebo svoj kútik, svoj televízor, alebo počítač, či tablet a sluchátka.

Poskytujeme pomoc raneným pri cestách, poskytujeme aj pomoc vnútorne zraneným ľuďom? Poskytujeme pomoc chudobným, vieme poskytnúť aj pomoc chudobným na lásku? Viaceré kresťanské komunity a hnutia poskytujú pomoc manželským párom aj celým rodinám počas jednodňových, víkendových aj týždňových programov. Viacerých programov tohto typu sme sa s manželkou zúčastnili, na niektorých aj s deťmi, a veľmi našej rodine pomohli. Naučili nás spolu lepšie komunikovať (od srdca k srdcu, nie len od hlavy k hlave), rešpektovať postoje a názory členov rodiny, vedieť povedať, čo sa nám v rodine nepáči, čo nás zarmucuje, vedieť prijať kritické slová a vedieť si vzájomne odpustiť. Na týchto programoch nám vždy zdôrazňovali, že je to veľmi ťažké a že k tomu potrebujeme Božiu pomoc – že sa potrebujeme spolu modliť. Zobrali sme si slová týchto

animátorov (jednotlivcov, manželských párov a rodín, ktorí vydávali svedectvo na týchto programoch) k srdcu a aj dnes sa spolu modliame s našimi už dospelými deťmi.

Nakoniec sme sa aj my stali animátormi takýchto programov. V Hnutí kresťanských rodín robíme animátorov víkendových programov pre snúbencov (Stretnutia snúbencov), pre manželov (Manželské rekapitulácie), alebo jednodňových programov pre rodiny s dospelými deťmi (Seminár o rodinnej komunikácii). Týchto programov je takmer desať, všetky pod spoločným názvom FIRES (v preklade: Ohne). Silu týchto programov vyjadril jeden mladý muž, ktorý prišiel na Seminár o rodinnej komunikácii s rodičmi a dvomi bratmi takto: „Uznávam, že na tomto programe musí niečo byť, lebo keby som doma povedal otcovi to, čo som mu povedal tu, dostal by som zaucho a tu tie slová prijal.“

foto: archív HKR

Sme radi, keď manželia a rodiny venujú čas tomu, aby boli lepšími manželmi a lepšími rodinami. A sme radi, že im v tom môžeme pomáhať. Veď ak nebudeme v ľuďoch, ktorí potrebujú pomoc, vidieť Ježiša a nebudeme im pomáhať, s čím predstúpime pred Jeho tvár?

Josef Horváth

foto: archív BACH

„Máme plnší život“

„Dáva mi to veľa. Lepšie som pochopil, akú cenu má pomáhať ľuďom a spoznávaním ich osudov, ich sprevádzaním, mám plnší život,“ priznáva sa mladý muž - budúci psychológ Lukáš. Predčasom zareagoval na výzvu Bratislavskej arcidiecéznej charity, keď hľadala dobrovoľníka na pomoc osamelej dôchodkyni na vozíčku.

Čo primälo tridsiatnika, aby pravidelne dvakrát až trikrát týždenne dve až tri hodiny zo svojho voľného času venoval imobilnej dôchodkyni na vozíčku, vozil ju do parku, počúval ju, chodil jej pre lieky, či občas nakúpil a zaviedol ju do kostola? „Keď som videl túto výzvu, zaujala ma. Mal som pocit, že to je niečo, čo by som mal robiť práve ja. Hoci nikdy predtým som nič podobné nerobil. Mal som aj trochu strach. Ale strach je aj výzva, že keď ju prijem, prekonám sám seba a trochu viac sa otvorím pre nejakú novú skúsenosť. No a potom, keď už som sa stretol s pani Alžbetou a začali sme sa rozprávať o našich životoch, začal som to vnímať aj v kontexte viery a evanjelia,“ vysvetľuje Lukáš Michalovič. Tento príbeh dobrovoľníckej pomoci sa začal odvíjať v okamihu, keď na sekretariáte Bratislavskej arcidiecéznej charity zazvonil telefón, v ktorom ženský hlas naliehavo prosil o dobrovoľníka, ktorý by bol ochotný venovať niekoľko

hodín týždenne staršej pani žijúcej v centre Bratislavy a dokázal ju „vytiahnuť“ medzi ľudí a do prírody. Pre zdravotné obmedzenia po smrti manžela roky nevychádzala zo svojho bytu. Cítila sa osamelá, aj keď jeden z dvoch synov ju navštevuje, no sám trpí cukrovkou a má už dôchodcovský vek. Pani Alžbetu najprv navštívili dvaja zamestnanci arcidiecéznej charity s cieľom zistiť jej potreby i očakávania a podmienky, v akých žije. Hoci prekročila osemdesiatku, na jej skvelej pamäti by ste to nepoznali. Je nekonfliktná, pokojná, avšak stratu manžela nesie stále bolestivo. Preto začala hľadať dobrovoľníka, ktorý by jej pomohol „vyjsť z izolácie.“ Lukáš výzvu prijal, dostal sa k nej cez jedno katolícke spoločenstvo. A dvakrát týždenne, keď o 17.00 hodine ukončí prácu, zamieri za pani Alžbetou a ide s ňou von. „Pri tejto službe sa učím najmä tomu, aby som nedával len také „lahké povzbudenie“, lebo keď sa rozprávam s človekom, ktorý prežil oveľa viac ako ja, mal by som ho predovšetkým počúvať. V práci

PREČO POMÁHAME DRUHÝM ĽUDOM?

alebo medzi kamarátmi sa stretávam hlavne s mladými ľuďmi, ktorým sa darí, sú zdraví, majú prácu. No v takých veľkých mestách, ako je Bratislava, žije mnoho ľudí, ako pani Alžbeta. Potrebovali by niekoho, kto sa s nimi stretne, vypočuje ich. Mňa takéto stretnutia obohacujú, mám plnší život. Najmä, keď ide o ľudí, ktorí prežili vojnu a ťažké roky, získavam ich počúvaním nadhľad nad svojimi problémami,“ vyznáva sa empatický dobrovoľník Lukáš s dovetkom: „Keby som neveril v Boha, asi by som sa ani nedostal k takejto službe. Keď človek verí, potom všetko, všetky jeho stretnutia aj jeho rozhodnutia sú súčasťou príbehu viery.“ Hoci on sám prešiel „aj skúškou“ vo viere. Na otázku, čím by mal disponovať človek, ktorý by chcel vykonávať takúto službu, hovorí z vlastnej skúsenosti: „Asi by mal byť trpezlivý a mal by byť pripravený na to, že niekedy možno nebude mať práve dobrú náladu on alebo inokedy zase človek, ktorého sprevádza. Treba sa na to vedieť pozrieť a vydržať také chvíle, snažiť sa byť k dispozícii tomu druhému a mať otvorené srdce.“ Potom môžete dostať navyše aj to, čo získal aj Lukáš: nielen dôveru pani Alžbety, ale aj čosi, čo postupne „naberá“ dimenzie vzájomného priateľstva.

Išla za hlasom srdca

Pani Evu Letitiu Baranovičovú som zastihla pri krmení staršej, nevládnej klientky. Ako dobrovoľníčka slúži v Domove seniorov Charitas Bratislavskej arcidiecéznej charity niekoľko mesiacov. „Už ako študentka som sa raz rozhodla ísť potešiť nejakých starých ľudí, ktorí nemajú nikoho. Tak som sa vybrala s kamarátkou do domova dôchodcov, či tam niekoho takého nemajú. Potom mi predstavili jednu pani, volala sa Boriška, chodievala som za ňou, boli to požehnané chvíle. Uvedomujem si, že aj ja som cez ne veľmi veľa dostala,“ začne rozprávať svoj príbeh. „Dlho som nevedela nájsť svoju cestu, kam sa uberať a potom som si jedného dňa povedala, že sa záujem pozrieť priamo do charity. Na internetovej stránke som si našla tri ponuky. Tak som si vybrala. A odkedy slúžim v domove seniorov, ani jeden deň nebol pre mňa rovnaký. Niekedy totiž treba ísť nakúpiť, inokedy treba poumývať stoly alebo niečo upratať, niekedy zasa pomáham s podávaním stravy ľuďom, ktorí sa sami nevedia najesť. Občas treba odviezť klienta do nemocnice na vyšetrenie alebo pomôcť pri určitých terapiách, keď niekto vypadne. Okrem toho navštevujem ležiacich klientov na izbách, rozprávame sa,“ líči pani Eva „diapazón“ svojej služby. A čo jej dáva bezprostredný dotyk so starými v charite? „Odkedy sem chodím, sú akoby mojimi priateľmi, sú veľmi hlboko v mojom srdci, veľmi ma to naplňa. V poslednom čase navyše premýšľam nad určitými prejavmi, ktoré u nich vidím: niektorí sú veselí, iní zase ubolení. Uvedomujem si, ako sa ľudské vlastnosti vyvíjajú. Vo vyššom veku už totiž človek nemá silu niečo hrať, alebo predstierať, je taký, aký je vo svojom najhlbšom vnútri. Tak sa aj prejavuje. Často rozmýšľam, aká budem, keď budem v ich veku, čo si chcem siať do svojho srdca a svojho života, čo si dať do najvnútor-

nejšieho vnútra,“ uvažuje nahlas táto radostná dobrovoľníčka v zrelom veku, ktorú do Bratislavskej arcidiecéznej charity priviedlo aj toto poznanie: „Na začiatku bola túžba slúžiť ľuďom a premýšľanie, k čomu ma to ťahá. Spomenula som si, že niekde hlboko v mojom vnútri je práve vzťah k starším ľuďom. A to ma doviedlo až priamo sem, do Domova seniorov Charitas.“ V tejto službe ju podporuje aj manžel. Evka rada vnáša do svojej služby radosť, napokon, sama je iniciátorkou web portálu Cesta vďačnosti na portáli MojaKomunita.sk, pretože, ako dodáva: „Nájdete tu viaceré články o téme vďačnosti v každodennom živote. A tiež možnosť podeliť sa vzájomne o Božie dary. Už v mladosti som cítila, že mojím životným poslaním je žiť a roznášať medzi ľuďmi radosť. Z času na čas som si založila „Zožiť radosť“, alebo „schránku pokladov“, do ktorých som si tieto vzácne „nálezy“ zaznamenávala. Rozkvitnutý kvet, pohľad na krásnu prírodu, úsmev milovaného človeka, dobré jedlo... Mnoho každodenných radostí, čo dostávam od Stvoriteľa. Preto ma veľmi potešilo, keď som objavila blog Anny Voskampovej www.aholyexperience.com, kde vedie svojich čitateľov práve ku hľadaniu a zapiso-

foto: archív BACH

vaniu darov, ktorými nás Pán denne zahŕňa. Anna hovorí: „Ak každý deň nájdete iba tri dary, do roka ich nazbierate tisíc.“ O dobrovoľníctve, ktoré môžete rozvíjať v Bratislavskej arcidiecéznej charite sa dozviete viac na stránke www.charitaba.sk. A určite tu stretnete aj Evku a Lukáša!

Andrea Eliášová

83-ročná dobrovoľníčka z Charity Lučenec

Valéria Jezná, aktívna dobrovoľníčka Charitatívno-sociálneho centra sv. Rity Lučenec, sa počas tohtoročných prázdnin dožila krásnych 83. narodenín. Je najstaršou aktívnou spolupracovníčkou Diecéznej Charity Rožňava a je odhodlaná pomáhať lučeneckej charite naďalej. Opýtali sme sa na jej skúsenosti, spomienky a predsavzatia.

Ako by si charakterizovala svoju dobrovoľnícku prácu ako senior na Charite v Lučenci? Čo Ti to prináša?

Od roku 1990 som na dôchodku. Pred tým som pracovala v Poľane Lučenec na ekonomickom úseku ako účtovníčka, urobila som si aj vysokú školu bez titulu – 6 semestrov. Nie som zamestnaná ako pred tým, teraz pracujem v charite menej v porovnaní s tým, keď som začínala. Na charite som prežila pekné roky. Píšem do novin takmer o každej akcii. Dobré sa mi písalo v počiatočných, keď sme začali robiť charitu – výdaj šatstva. Bola som veľmi rada, keď som do článku mohla napísať takúto vetu: „V Lučenci už ťažko nájdete zle oblečené deti.“ Charita im poskytla dobré a lacné oblečenie. Bola som rada, keď sme mohli napísať aj o občanoch bez domova, že okrem kapustnice dostali aj balíček, ktorý vyjadroval najkrajšie sviatky. Že niekto je blízko pri nich, niekto sa o nich naozaj stará.

Charita v Lučenci sa začala formovať pred viac ako desiatimi rokmi, čo viedlo v októbri 2003 k založeniu farskej charity. A ty si bola pri tom...

Bolo to tak, že sme sa jedna druhú oslovili v kostole. Pani Vierka Bílková, oslovila v kostole mňa a kolegyňu Alicku Zubáčovú, či by sme mohli začať pracovať v charite. Išli sme po omši na kávu a tam sme sa rozhodli spoločne pre túto prácu. Boli sme medzi prvými, ja a Alicka, ktorí sme začínali pomáhať iniciátorom pri vzniku charity v Lučenci. Potom prišli ďalší - Jozef Pavílek, Elenka Kamenská a organizovali sa ďalší, väčšinou ľudia z kostola. Potom sme boli na fare v zasadačke a tam sme sa rozhodovali, kto bude za čo zodpovedný.

Stretávali sme sa na fare, potom nám terajšia vedúca charity Danka Nagyová umožnila stretávanie na jej vtedajšom pracovisku. Stále sme nemali vlastné priestory. Naskytli sa nám priestory na cirkevnej škole, ale nebolo to ono. A vtedy nám začali donášať šatstvo. Bolo to na podnet článku v okresných novinách, ktorý informoval o tom, že charita sa ujíma sociálnych vecí. Potom sa cez mesto vybavili priestory v kine Apollo a tam sa už prijímalo a rozdávalo šatstvo.

Práca s ľuďmi prináša aj zážitky a začiatky sú niekedy ťažké. Máš na ne nejaké spomienky?

Pamätám sa, keď sme otvárali, prišli tam mamičky a bolo to pre nich niečo nové, hlavne pre chudobnejšie rodiny. Nevedela som ich udržať, brali mi veci z rúk, zo stola. Hlavne detské oblečenie. Hovorila som im: „Prestaňte! Prestaňte!“ a oni: „Ja to ešte potrebujem, ja to ešte potrebujem!“ a brali všetko, čo sa dalo.

Aká bola tvoja úloha v charite za desať rokov pôsobenia? A v čom si najviac pomohla?

Chodila som do charity každý deň, niekedy každý druhý. Bola som na dôchodku, ale účtovala som ešte dve súkromné organizácie, tak som toho mala dosť. Cez deň som nikdy nebola doma. Potom sme zaviedli kroniku a venovala som sa aj tejto činnosti. Robím to doteraz. Snažili sme sa takto zverejňovať aj v novinách, čo charita robí, ako pomáhame, koľko vecí darujeme pre chudobných a do rodín a podobne. Chodila som aj do terénu, do rodín, nosili sme stravu, šaty a pomáhali sme im ako sme vedeli. Na Mikuláša cho-

díme pravidelne ku starším deťom a na Vianoce sme varili kapustnicu. Ako som spomínala, účtovníctvo, peniaze a sklady, to bolo moje. Občas som aj piekla a pomáhala v kuchyni. Každý rok pečiem srdiečka pre Haiti, už niekoľko rokov opakovane. Rada si na to spomínam. Pani Bryndzová, matka štrnástich detí, dala po mne aj pomenovať jednu zo svojich dcér – Valériu. Pripravovali sme sa, že budeme aj krstní rodičia. Cítila som vzťah medzi mnou a pani Bryndzovou, často ma v charite navštevovala.

Hovorí sa „v zdravom tele, zdravý duch“. Ako si udržuješ kondíciu v takom pokročilom veku?

Turistiku robím 25 rokov. Manžel mi zomrel v roku 1981, rok na to som začala chodiť na turistiku so spolupracovníkmi Poľany Lučene. Po dvoch rokoch prípravy, v roku 1985, som vyšla na Gerlachovský štít s horským vodcom. To bola odvaha, už vtedy som bola najstaršia zo skupiny. Nemali sme žiadne pomôcky ani istenie. Neboli ešte ani turistické paličky, nemali sme sa o čo oprieť. Chytali sme sa len tak za skaly, mala som jedny turistické rukavice a úplne som na nich zodrala prsty – mám ich doteraz odložené.

Počul som od tvojich kolegyň, že chodíš do telocvične. Hráš tam futbal?

Smiech. Chodievala som tam ešte, keď som v jednej firme účtovala zbrane a strelivo. Raz som hovorila šéfovi vo večerných hodinách, že sa musím ponáhľať, lebo idem do telocvične. On sa ma

prekvapene opýtal: „Čo tam upratujete, alebo čo tam robíte v telocvični?“ Smiech. „Chodím tam cvičiť na hudbu,“ odpovedala som mu vážne.

Tvoja vitalita, elán, fyzická a duševná kondícia je vytrvalá. A keď prídu nejaké zdravotné ťažkosti, Tvoje odhodlanie a trpezlivosť prekoná úskalia. Urobiť niečo pre seba a hlavne pre druhých môže byť vzorom aj pre nás mladších, ako si zachovať životný a duchovný elán do vysokého veku. Budúcnosť?

Do budúcnosti chcem pracovať ďalej ako dobrovoľníčka, nie pravidelne, ale keď ma vedúca Danká Nagyová zavolá tak prídem. Napríklad aj dnes som povedala, že neviem, či prídem a prišla som. Hoci mám trochu problémy so zdravím, ale beriem nejaké lieky a hlavne pravidelne cvičím. Mám dobrú cvičiteľku, každé ráno cvičím pol hodinu. Písať budem ďalej, kým mi bude rozum slúžiť. Danká pripravuje fotografie, dopĺňam čo treba, a tak tvoríme články a našu kroniku. Som rada, že som si takto občerstvila pamäť aj takýmto spôsobom. Nerobím to pre seba, ale pre druhých. Modlitba mi dáva silu, a tak môžem pomáhať aj charite. Pán Boh nám pomáha.

Ďakujem pekne za rozhovor. K Tvojim narodeninám Ti prajem veľa Božích milostí a za Diecéznu Charitu Rožňava Ti srdečne ďakujem za prácu, ktorú vykonávaš ako dobrovoľnú pomoc blížnemu od vzniku Charity v Lučenci.

Jozef Kováč

foto: archív DCHRY

Quo vadis?

V deň, keď som sa stal bezdomovcom, položil som si otázku: „*Kam sa uberáš?*“ azda s dvadsiatimi otáznikmi na konci. A začal som hľadať odpovede – Ako každé dieťa, keď spadne a udrie sa, utekal som s plačom k mame – Panne Márii. Povedala mi: Aj ja som svojho syna rodila v maštali, pretože v celom meste nebolo pre našu rodinu miesta. Spýtal som sa jej syna, kam priviedol svojich učeníkov. Nemal príbytok. Povedal: Vtáci majú svoje hniezda, líšky majú svoje nory, len syn človeka nemá kde hlavu skloniť. Otáznikov ubudlo a povedal som si: „*Si v dobrej spoločnosti.*“ Potom som sa v myšlienkach vrátil do svojho detstva. Mojm idolom bol Old Shatterhand. Kde býval? V préríi. To je už dosť bezdomovcov, ktorí žili svoj život zmysluplne. A tak sa namiesto otáznika dostali na koniec tri bodky.

Kam sa uberáš...

A mal som pocit, že idem neznámou krajinou a stretnem niekoho, kto kráča oproti mne a spýta sa ma: „*Kam sa uberáš?*“ Odpoviem: „*Hľadám nocľah.*“ Vystrie pravú ruku, ukáže mi smer a povie, choď tadiaľ, žijú tam chudobní, ale dobrí ľudia, prichýlia Ťa.

Tak som našiel Charitu. Dostal som, ako sa teraz moderne hovorí, Startup – predaj časopisov Nota Bene. Predaj Nota Bene mi priniesol omnoho viac než prostriedky na prežitie. Vzťahy. Keďže na preukaze predajcu mám krstné meno, často ma ľudia v autobuse či na ulici oslovia: „*Roman, zdravím Vás, ako sa máte?*“ Nie je to len o kontakte s ľuďmi na mojom predajnom mieste, ale kdekoľvek. Kam sa uberám...

Som aj búťľavá vrba. Veľa ľudí ma prosí o modlitby za svojich blízkych, za dcéru, za zaťa. Štyri hodiny denne strávim na svojom predajnom mieste v modlitbách. Po modlitbe Anjel Pána viem kam sa uberám. K Tebe, Pane, aspoň postavíš sa do radu, k tomu zástupu, čo čaká pred nebeskou bránou.

R.F.

foto: archív TACH

foto: archív TACH

Osobný kontakt je často tou najväčšou pomocou

Keď sa mi objaví na pracovnom stole obálka s mojim menom a adresou našej charity, tají sa mi dych. Kto mi píše? Čo píše? Budem vedieť správne odpovedať? Čo odo mňa čaká pisateľ?

Niekedy je to prosba o dar, inokedy „spoved“ alebo osobný list z väznice. Máme vo zvyku písať si s klientmi, najmä s tými, čo musia tráviť čas svojho života za mrežami. Mnohokrát je to ich jediný kontakt s vonkajším svetom a aj keď majú vinu na spáchanom čine, ktorý si odpykávajú, nesúdime ich, nehodnotíme, iba „sme tu“. Tak, ako je studňa s pitnou vodou zdrojom života a energie, často sú listy od našich klientov zdrojom energie pre ďalšiu prácu pre nás pracovníkov Charity a tiež opačne. Klienti si nás púšťajú do súkromia, do ich súčasných životov prežívaných tak rozdielnym spôsobom než je ten náš, neväzenský. Je však ťažké odosobniť sa od ich zranení a prehíer, ale zároveň byť im dobrým radcom, útechou aj vrbou. Snáď to zvládame dobre – súdiac podľa listov, ktoré dostávame a podľa rozhovorov, keď jedna z prvých návštev klientov po prepustení z výkonu trestu vedie k našim pracovníkom s poďakovaním za listy. Niekedy je veľmi ťažké odpovedať na listy žiadajúce finančnú hotovosť na lieky alebo liečbu chorých. Bohužiaľ sa musíme sústrediť najmä na klientov, ktorí k nám osobne a denne prichádzajú, ale na diaľku sa snažíme pomôcť aspoň hmotným darom (suché potraviny, stravné lístky...). Veľakrát je iba krátka odpoveď, aj keď nejde o finančnú výpomoc, tou pravou a veľkou pomocou, ktorú človek ocení. Mnohokrát stačí „zostať v kontakte“, „byť prítomný“, „zdieľať“...to je najviac obsiahnuté v našej práci. Dennodenne sa to ukazuje ako najžiadanejšia, najpotrebnejšia a nejliecejšia vec, ktorú môžeme klientom odovzdať. Ich upokojenie je liekom aj pre nás. Môžeme ďalej pracovať, vieme, že to má zmysel a že aj toto je dobro.

Zuzana Ryšková

Spolu proti obchodovaniu s ľuďmi

Pilotný projekt filmového festivalu Spolu proti obchodovaniu s ľuďmi predstaví jeden z najrýchlejšie rastúcich globálnych zločinov. Festival sa uskutoční v piatok 17. októbra 2014 v bratislavskom kine Lumière pri príležitosti Európskeho dňa boja proti obchodovaniu s ľuďmi (18. 10.).

Festival uvedie krátke filmy prevažne zahraničnej produkcie, zobrazujúce problematiku obchodovania s ľuďmi z globálneho hľadiska, ale aj z domáceho prostredia. Tému priblížia tiež sprievodné diskusie, obrazová výstava a kampaň GIFT box Slovakia – Ľudia nie sú na predaj. Festival organizuje Slovenská katolícka charita v spolupráci so zahraničnými partnermi Stop the traffic a Unchosen, za podpory Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Program, viac informácií a registráciu je možné nájsť na stránke www.obchodsludmi.sk/festival. Vstup je voľný.

Dve malé dievčatá

Animovaný film „Dve malé dievčatá“ je pravdivý príbeh o dvoch dievčatách, ktoré namiesto splnenia svojich snov padli do rúk obchodníkov s ľuďmi.

foto: z filmu Dve malé dievčatá

Kampaň Slovenskej katolíckej charity (SKCH) má za cieľ upozorniť najmä mladých ľudí na riziká cestovania do zahraničia, vkladania dôvery do rúk ľuďom, ktorí ju môžu zneužiť. Príbehy dvoch dievčat z krátkeho filmu chcú osloviť študentov na školách, vo voľnočasových združeniach a v centrách mládeže. Súčasťou kampane je zostavenie vzdelávacej príručky, ktorá pomôže pedagógom a sociálnym pracovníkom objasniť mladým ľuďom túto tému a prispeje tak k prevencii obchodovania s ľuďmi.

Film je pripravený v slovenskom a rómskom jazyku, nakoľko medzi ohrozenú skupinu patria aj občania rómskej národnosti. SKCH si na realizáciu kampane na Slovensku vybral zahraničný partner Eaves Housing. K jej rozšíreniu na Slovensku prispievajú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Britská ambasáda a neziskové organizácie Človek v tísni a Informačné centrum mladých. Zahájenie kampane prebehne na Britskej ambasáde v priebehu mesiaca október.

Jana Urbanová, Tomáš Horváth

Animovaný film môžete vidieť a viac sa o kampani dozvedieť na stránke www.obchodsludmi.sk/dvemaledievcata

foto: archív DD Bortnyky

Zbierka školských pomôcok

Počas tohto leta prebiehal už piaty ročník zbierky školských pomôcok. Zapojili sa mladí, starší, dokonca aj celé firmy. Darované veci pomohli mnohým rodinám a deťom na Slovensku, časť zo zbierky tento rok putovala aj na Ukrajinu.

Začiatok školského roka znamená pre deti opätovné stretnutie sa s kamarátmi po dvojmesačných prázdninách, v prípade prváčikov niečo úplne nové. Pre rodičov to však okrem emócií detí prináša aj určité povinnosti. Deti potrebujú mať v škole potrebné vybavenie ako perá, zošity, pravítka, tašku a iné. To je pre niektorých rodičov, najmä osamelých, často privysoká položka. Slovenská katolícka charita (SKCH) preto už po piaty rok zbierala od júna do konca augusta školské pomôcky, ktoré spolu s diecéznymi a arcidiecéznymi charitami postupne rozdávala rodinám v núdzi.

Vďaka zbierke sme mohli pomôcť mnohým rodinám, napríklad aj pani Lucii, ktorá nám po tejto pomoci napísala: „Som rozvedená matka s tromi deťmi a pracujem ako chyžná. Môj zárobok je na úrovni minimálnej mzdy a napriek tomu nedokážem deťom kúpiť nutné veci do školy. Preto si myslím, že takáto pomoc je veľmi potrebná pre rodiny, ako sme my. Znamená to pre nás naozaj veľa, deti si to neuvedomujú, ale ja často nemám na veci, ktoré oni potrebujú. Škola od nás tieto veci vyžaduje, a tak musím rozmýšľať, ako otočiť peniaze, ktorých je aj tak málo. Ako s nimi pokryť aj stravu, aj šatstvo. Ďakujem zo srdca za pomoc, Boh vás všetkých žehnaj.“

Rodín, ktoré sú v hmotnej núdzi a majú školopovinné deti, je na Slovensku mnoho. Preto sme v 40-tich centrách zbierali nové i použité, no stále funkčné, perá, zošity, pravítka, fixky, peračníky, tašky a všetko, čo deti v škole môžu využiť. Okrem rodín zo sociálne slabších pomerov sme ich následne distribuovali aj do charitných detských domovov a tento rok išla časť zbierky aj na Ukrajinu. Tam pomohla rodinám v oblasti Kolomyja a chlapcom z detského domova Bortnyky (viac sa o tomto domove môžete dočítať v rozhovore na str. 23 – 25).

Slováci opäť dokázali, že aj napriek tomu, že mnohí z nás často sami bojujú s financiami, nezastavia si oči pred potrebami druhých. Od darcov nám prichádzali zachovalé tašky a peračníky, ktoré už ich deti nepotrebujú. No mnoho ľudí nám prinieslo, či poslalo, úplne nové školské potreby. Preberali sme celé balíky, ľudia sa u nás na charite zastavovali a prinášali igelitky a tašky plné rôznych pomôcok. Bolo krásne vidieť ich radosť z toho, že môžu pomôcť. Niektoré firmy dokonca zorganizovali vnútrofirminú zbierku a následne sa s nami skontaktovali a my sme veci previezli. Sme veľmi radi, že sme takúto pomoc mohli skoordinať a veci sa od vás dostali k deťom, ktoré sa mohli potešiť, že tento rok budú mať v škole všetko potrebné. Ďakujeme a tešíme sa na zbierku opäť o rok.

Tomáš Horváth

foto: Tomáš Horváth

foto: Lukáš Melicher

Nie sme detský domov, ale rodina

V detských domovoch na Ukrajine, ktoré prevádzkuje štát, žije aj 300 detí. Komunita Miles Jesu sa preto rozhodla, že deťom, ktoré to potrebujú, ponúkne nielen strechu nad hlavou a jedlo, ale aj lásku, pocit bezpečia a pozornosť. Ako sa darí detskému domovu v dedinke Bortnyky, ktorý bol prvý súkromný domov v širokom okolí, hovorí jeho riaditeľ Ruslan Markiv.

Vediete Detský domov Bortnyky, ktorý v súčasnosti poskytuje útočisko 26 chlapcom. Prečo ste v roku 1998 založili práve detský domov?

Detský domov bol v minulosti niekoľko rokov kláštor pre našich členov. Keď sme dostali od cirkvi iný dom v meste Lvov, väčšina našich členov sa tam odsťahovala a tento dom zostal takmer prázdny. Okrem budovy sme však vlastnili aj štyri hektáre pozemku. Bola to veľká plocha, krásna záhrada s parkom. Skrátka, ideálne miesto pre založenie detského domova. Druhý dôvod je, že v deväťdesiatych rokoch bolo na Ukrajine mnoho detí na ulici. Pociťovali sme to ako veľký problém, takže si tieto veci akosi našli cestu k sebe a vedúci Miles Jesu na Ukrajine povedal, že môžeme použiť toto miesto a venovať sa deťom. Najprv sme prijali dvoch chlapcov, pomaly sme sa rozrástli na aktuálnych 26 detí.

Mohli by ste nám povedať niečo viac o chlapcoch, ktorí sú aktuálne u vás?

Zo všetkých chlapcov, ktorých je 26, je 17 úplných sirot. Nemajú rodičov, alebo ak jedného majú, súd zrušil jeho rodičovské právo, takže sú považované za úplne siroty. Všetci títo chlapci sú pod mojím opatrovníctvom, pokým nedovŕšia 18 rokov. Zvyšných deväť chlapcov má rodičov, alebo jedného rodiča, no do domova prišli na zák-

lade ťažkej situácie. Máme tu napríklad chlapca, ktorého mama je chorá a nedokáže sa o neho postarať alebo chlapca, ktorého rodina je príliš chudobná a nevedeli pre neho zabezpečiť starostlivosť. Tento chlapec má oboch rodičov, ale pochádza z mnohých detí, a tak sme ho zobrali k nám. Chodí na prázdniny aj k rodine, ale väčšinu času je s nami. Nerobíme žiadne rozdiely medzi deťmi, úplná sirota alebo nie, ale rozdiel je v tom, že úplné siroty dostávajú aj podporu od štátu. Napríklad ak idú na vysokú školu, dostávajú štátne štipendium, stravu a ubytovanie. Pre deti, ktoré nemajú tento štatút siroty, je ťažšie, keď od nás odchádzajú. Ale vždy im pomáhame, dávame im štipendium, hľadáme ubytovanie, pomáhame so stravou.

Detský domov spravuje kresťanské spoločenstvo Miles Jesu. Máte však podporu aj od štátu či samosprávy alebo na vašu činnosť musíte hľadať peniaze sami? Ako je to s podporou zo zahraničia?

Ako súkromný detský domov nemáme žiadnu podporu od štátu. Domov funguje vďaka komunitě Miles Jesu, ja som členom tejto komunity. Nedostávame žiadne peniaze na to, čo potrebujeme, teda na jedlo, lieky, elektrinu, plyn a podobne. Sme súkromná organizácia, a tak si musíme nájsť zdroje na naše fungovanie sami. Dostávame časť podpory z Ukrajiny, ale je to najmä jedlo, oblečenie a materiál na opravu či budovanie na našom pozemku. Naše najväčšie

náklady sú platy pre ľudí, ktorí pre nás pracujú. Máme kuchára, ktorý varí pre deti, niekoľko učiteľov, asistentov, nočného strážcu, sestričku, ktorá prichádza trikrát do týždňa pomáhať s deťmi. A týchto ľudí platíme najmä z peňazí, ktoré sú zo zahraničia. Píšeme projekty, aby sme dostali nejakú pomoc a dostávame ju napríklad z Írska, Nemecka, od Slovenskej katolíckej charity a z Českej republiky z Arcidiecéznej charity Olomouc.

Peniaze si však zarábate aj sami.

Áno, okrem peňazí od darcov máme aj vlastný projekt, ktorý nám prináša určitý zisk. Je to farma. Máme obrovský pozemok a produkuje zeleninu, pšenicu, jačmeň, ovos, chováme kravy, prasatá, sliepky, zajace a máme aj včely a veľkú záhradu s mnohými ovocnými stromami. Všetko jedlo, ktoré vyprodukuje, používame pre nás a čo je navyše predávame. Okolo 30 percent našich potrieb je pokrytých z našej farmy a zo zvyšných 70 percent prichádza okolo 50 percent zo zahraničia a 20 percent z Ukrajiny. Ale je tu jedna výnimka. Nedostávame žiadne peniaze ako organizácia. Ale deti, ktoré sú sirotami, teda tých 17 detí, ktoré som spomínal, dostáva podporu aj od štátu.

Medzi štátnymi detskými domovmi na Ukrajine a tým vašim sú zrejme veľké rozdiely...

Navštívil som niektoré zo štátnych domovov, ale bolo to päť rokov dozadu, nebol som tam v poslednom čase. Štátne domovy však boli vybudované, aby prijali sto, dvesto, niektoré dokonca až tristo detí. Poskytujú základné potreby pre deti. Sú opravené, majú nové postele, teplú vodu a poskytujú dobré jedlo. Väčšina z nich je takých, ale čo im chýba je duch rodiny. U nás deti dostávajú okrem jedla, oblečenia, hier či televízoru aj pozornosť, starostlivosť, rodinu, lásku, nehu. V štátnych domovoch je proste nemožné vytvoriť atmosféru rodiny pre také veľké množstvo detí. Ľudia, ktorí tam pracujú, majú smeny. Prichádzajú a odchádzajú. Nie je tam stabilita, ľudia pracujú osem, dvanásť alebo dvadsaťštyri hodín a potom majú tri, štyri dni voľna.

Takže ste sa snažili nájsť iný model...

Áno, v našom domove je ten rozdiel, že okrem základných potrieb, ktoré deti majú, je u nás aj rodinný duch. Som tam stále, sedem dní v týždni, dvadsaťštyri hodí denne. Okrem toho je tam stále aj náš dobrovoľník z Anglicka. Ostatní ľudia prídu, odrobia si a idú domov. Ale my sme tam neustále, hráme sa s deťmi rôzne športy, pracujeme na poli, pozeráme spoločne televízor, učím ich niektoré predmety, jeme spolu, chodíme na výlety. Trávime spolu mnoho času a myslím si, že vďaka tomu, že som s nimi, môžem vidieť ich potreby a reagovať na ne. Toto je podľa mňa najväčší rozdiel medzi našim a štátnymi detskými domovmi. My chceme vytvárať túto rodinnú atmosféru a robíme všetko pre to, aby sa nám to darilo. Pretože ak som s deťmi, keď sa hrajú, môžem ich požiadať, aby niečo urobili a poslúchnu ma ľahšie. Vidia ma počas celého dňa, každý deň a vedia, že ak prídu za mnou a o niečo ma poprosia, pomôžem im. To je veľmi dôležité, osobný vzťah a pozornosť. Ale ak by sme mali

dvesto detí, nebol by som toho schopný. A myslím si, že ani žiadny iný človek.

V čom sa ešte líšite?

Tým, že sme malý detský domov a snažíme sa byť jednou veľkou rodinou, trávime spolu veľa času. Napríklad deti chodia do školy priamo u nás v domove, starší chlapci pomáhajú mladším, modlíme sa

spolu, upratujeme, ale aj trávime voľný čas. Chalani pomáhajú v záhrade, so zvieratami, niekedy pracujú manuálne na poli. Všetko záleží na veku a záľubách daného chlapca. Starší chlapci napríklad pomáhajú s traktorom alebo konštrukčnými prácami. Mladší chlapci robia jednoduchšie práce, napríklad zbierajú smetie na záhrade alebo v parku. Každý deň máme aj spoločné aktivity, pretože je to dôležité pre rodinu, ale aj voľný čas.

Detský domov funguje od roku 1998, ako sa vám darí po šesťnástich rokoch?

Ja osobne tam pracujem jedenásť rokov, ale viem, ako to bolo na začiatku. Najväčší posun bol v raste počtu detí a v budovaní podmienok pre ne. Na začiatku sme nemali ani ihrisko, teraz ho máme

a je to veľmi dobré. Chodia sa naň hrať aj deti z dediny, pretože oni také nemajú. Môžu tam hrať futbal, volejbal, basketbal. Je veľmi dobré, že prichádzajú chlapci z dediny a tí naši sa s nimi môžu hrať. Okrem toho sme vybudovali aj ďalšie veci, začali sme byť čiastočne sebestační a v roku 2006 sme otvorili našu vlastnú školu. Chlapci do 15 rokov študujú s nami, pričom škola je samostatný projekt – je to iné zariadenie, iná budova a učitelia prichádzajú a dávajú hodiny.

foto: Tomáš Horváth

Vďaka tomu, že sme otvorili našu školu, mohli sme zdvihnúť štandard učenia, chlapci majú teraz zabezpečené lepšie vzdelanie. Prví chlapci, ktorí od nás zmaturovali, pracujú najmä v zamestnaniach, kde sa pracuje manuálne. Niektorí pracujú ako stavbári, iní ako šoféri a podobne. Teraz však dúfame, že chlapci, ktorí u nás vyštudujú, budú môcť ísť na univerzity a stať sa učiteľmi, doktormi, právnikmi. Nie všetci, ale myslím si, že teraz máme možnosť dať im lepšie vzdelanie a pripraviť ich aj na túto možnosť.

Tento rok ste začali spoluprácu so Slovenskou katolíckou charitou. Prostredníctvom projektu Adopcia na diaľku® môžu ľudia zo Slovenska podporovať chlapcov z detského domova. Čo im za príspevok od adoptívnych rodičov zabezpečujete?

Hlavne základné potreby. Tým, že nemáme podporu od štátu, musíme aj na toto nájsť zdroje. Podporujeme však aj talenty jednotlivých detí, niektorí majú túžbu spievať alebo hrať na hudobný nástroj, takto môžeme najať učiteľa, ktorý sa im bude venovať. Chceli by sme otvoriť autoopravovňu priamo u nás. Pretože by sme chceli starších chlapcov naučiť ako opravovať autá a jazdiť na nich. Prinieslo by im to novú skúsenosť a niektorí z nich by sa mohli stať profesionálnymi vodičmi alebo mechanikmi, keďže nie každý pôjde na univerzitu. Ale máme aj deti, ktoré sú veľmi múdre, ľahko sa učia a chceli by sme ich poslať na niekoľko týždňov na anglický tábor. Rozlišujeme, čo bude najlepšie pri každom chlapcovi jednotlivo. Napríklad niekoľko rokov dozadu sme dostali špeciálnu podporu a mohli sme poslať chlapcov na dva týždne na kurz, aby sa naučili plávať. Väčšina z nich aj uspela. Vozili sme ich asi 15 kilometrov od nás, každý deň sa im venoval tréner a učil ich. Museli sme za to zaplatiť, ale teraz väčšina chlapcov dokáže plávať, takže to malo veľký zmysel. A kto vie, možno to niektorému z nich zachráni život alebo zachráni život niekoho iného. Ale my sme to sami nemohli urobiť, pretože sme nemali peniaze na cestovné a zaplatenie lektora, ale prihlásil sa nám človek, ktorý nám na to dal peniaze a mohli sme tieto lekcie uskutočniť. A teraz veríme, že ich opäť môžeme naučiť niečo nové.

Život tisícov ľudí na Ukrajine zasiahol vojnový konflikt, dotkol sa aj vás?

Nedotýka sa nás to priamo, sme presne na opačnej strane krajiny a v našej oblasti je mier, ľudia normálne pracujú. Ale tento problém sa nás predsa dotýka, pozeráme správy a bojíme sa o ľudí, o našu krajinu. Niektorí sa obávajú, že konflikt sa rozšíri a bude pokračovať v ďalších oblastiach Ukrajiny. Taktiež deti pozerajú správy a vidia, že muži a chlapci sú verbovaní do armády. A vedia, že možno umrú. Prináša to obavy pre každého. Ale zatiaľ nás to nepostihlo priamo, fungujeme ako doteraz.

To, čo sa deje na Ukrajine, je vojna, ale nepovedal by som, že civilná. Je to vojna medzi dvomi krajinami, ale nie je to otvorená vojna, je skrytá. Je to vojna medzi Ukrajinou a Ruskom. Niekoľko ľudí na Ukrajine bojuje za Rusko. Bez pomoci Ruska by nemali zbrane a financie na tento boj. Toto je však môj osobný názor.

Myslíte si, že sa tento rok kvôli tomu zmení život obyčajných ľudí aj v regióne, kde žijete vy?

Áno, zmení sa. Pretože krajina musí dotovať armádu a ovplyvní to štátny rozpočet. Bude menej peňazí na sociálne účely a viac pre ozbrojené sily, pretože potrebujú jedlo a zbrane, zranení zasa ošetrovanie. A náš rozpočet na armádu nebol nikdy veľký, takže bude treba hľadať peniaze. Nakoniec, Ukrajina nie je bohatá krajina a životný štandard nebol vysoký, ale teraz bude ešte nižší. Ľudia budú chudobnejší a sociálne problémy sa zvýraznia. Niektorí ľudia umrú a deti budú musieť zostať so starými rodičmi, niektorí sa budú musieť odsťahovať z časti krajiny, kde doteraz žili. Takže očakávam, že v blízkej dobe sa naozaj zvýraznia sociálne problémy v Ukrajine.

Lukáš Melicher

foto: Ben Earwicker

Obchodníci so súcitom – slepá dôvera nepomáha, ale škodí

Hlad, chudoba, existenčné problémy. Na svete sú aj v dnešnej dobe ľudia, ktorí nemajú za deň ani jednu porciu jedla. To, čo je pre nás samozrejmosť, je pre nich luxus. Mnohí z nás si pred týmito ľuďmi nezatvoria oči a rozhodnú sa pomôcť. Bohužiaľ sa však nájdu aj ľudia, ktorí tieto problémy iba predstierajú.

Hrať sa na núdzneho je výnosný biznis

Nedávno ma zastavil na ulici jeden mladý chalan. Už som ho pred tým videl s pohľadnicami v ruke, tak som ho vypočul: „Kúpte si pohľadnice, za celý deň som predal iba šesť. Ľudia už nikomu neveria, iba nechajú iných trpieť. Nechcem nič iné, iba mať to šťastie, aby mi niekto dal peniaze a ja som si mohol zaplatiť ubytovanie na mesiac a nájsť si prácu. Chcem len normálny život, ako máte vy! Pomôžte mi, som z detského domova a nemal som šťastie ako vy.“ Takto ma prosil Dominik v Bratislave, neďaleko KC Dunaj. Porozprával mi aj o svojom kamarátovi, ktorému niekto pred tromi mesiacmi dal 200 eur a on mohol začať nový život. Teraz robí v supermarkete pri poladni a šetrí si peniaze.

Vypočuli by ste si príbeh a otočili sa k tomuto človeku chrbtom? Čo ak mu môžem naozaj pomôcť postaviť sa na nohy? Moje srdce mi hovorí: „Choď do toho!“ ale rozum váha. Prečo? Pretože už som dal peniaze podvodníkom, ktorí ma iba klamali. Aký to má potom úžitok? Kde je v tom dobro?

Nielen jednotlivci, ale celé mafie

V Bratislave sme aj tento rok mohli stretnúť Rumunov, ktorí zbierali peniaze na stavbu budov pre nepočujúcich, fyzicky postihnuté osoby a chudobné deti. Chodili po reštauráciách a pýtali od nás príspevok, pričom sme sa zapísali na papier, kde boli rôzne logá a názov neexistujúcej organizácie. Nie je to unikát. Zločinecké organizácie, ktoré robia zbierky a snažia sa vyvolať súcit u dobrých ľudí, existujú po celom svete. Niektoré dokonca využívajú ľudí, ktorých uniesli, prípadne získali za peniaze a teraz ich nútia pre nich pracovať.

Peniaze na ruku nie sú dobrým nápadom

Ľudí by sme nikdy nemali ignorovať. Ak si zatvorím oči, či strčím hlavu do piesku, neznamená to, že problém zanikol. Čo robiť potom? Na jednej strane chcem pomôcť človeku v núdzi, na strane druhej nechcem byť naivný a podporovať zlo. Ako vždy, najlepším riešením je nezostať v tejto situácii sám. Spýtam sa človeka, čo konkrétne potrebuje. Ak je to nocľah, zájdem s ním napríklad do nocľahárne De-paul v Ružinove a zaplatím mu jednu či viac nocí. Ak potrebuje

PREČO POMÁHAME DRUHÝM ĽUĐOM?

štatstvo, navštívím s ním charitný Sklad solidarity v Petržalke. Pokiaľ potrebuje ošetriť, odvediem ho do Ošetrovne sv. Alžbety pri Prezidentskom paláci. Takýchto zariadení a organizácií existuje mnoho. Chce to však viac času, ako vytiahnuť euro z peňaženky a „zbaviť sa svojej povinnosti pomôcť“. Ale presne takto to od nás chce Ježiš. Nechce iba naše peniaze, chce náš čas, naše milé slová, naše nohy, naše autá.

Ako odlíšiť skutočnú núdzu od tej vymyslenej?

Každé klamstvo je možné odhaliť. Nenechajme sa zmiasť našimi citmi, pretože títo podvodníci vedia presne čo nám povedať, aby sme urobili, čo po nás chcú. Ako teda na nich? Klamstvo je vymyslené, preto ako nám daný človek porozpráva svoj príbeh a opýtame sa ho spätne na niečo z neho, pravdepodobne odpovie inak, ako pôvodne. Najistejšie je však ponúknuť núdznemu konkrétnu pomoc, ktorú som spomínal v predchádzajúcom odseku. Ak mu navrhne, že s ním pôjdeme do nocľahárne, keď naozaj nemá kde spať a on odmietne, vieme, že klamal. Iba týmto spôsobom môžeme človeku naozaj pomôcť a nenechať sa klamať. Nepodporovať zlo a zároveň neignorovať svojho brata či sestru v núdzi.

foto: Ivan Duda

Ako to dopadlo s Dominikom

Dominik mi povedal, že predáva pohľadnice s povolením konkrétneho domu na pol ceste. Dohodol som sa s ním, že si to overím a ak hovorí pravdu, prídem a pomôžem mu. Na web stránke daného domu na pol ceste som však Dominika nenašiel v zozname klientov, tak som sa im ozval emailom. Onedlho mi volala pracovníčka tohto domu a porozprávala mi o Dominikovi, ktorý od roku 2008 už nie je ich klientom pre závažné porušovanie pravidiel. Peniaze z Dominikových aktivít vraj končia v hracích automatoch, klame a nechce si nechať skutočne pomôcť. Preto sa Dominik mojej pomoci nedočkal. Tak isto som nepodporil fiktívnu organizáciu rumunskej mafie. Nenechám sa klamať, nebudem podporovať zlo, no nezavriem si oči pred núdnym. Často je to náročnejšie, ale Ježiš nepovedal, že máme vchádzať širokou bránou.

Tomáš Horváth

Poradte im, kam majú ísť

Stretávate sa s tým, že nájdete na ulici človeka bez domova a neviete, čo s ním? Viete, že keď mu dáte peniaze, možno skončia v alkohole a to nechcete?

Práve preto sa SKCH rozhodla vytvoriť aplikáciu na mobil, kde bude možné vyhľadať všetky centrá na Slovensku, ktoré sa venujú ľuďom bez domova. V aplikácii nájdete miesta rozdelené podľa toho, čo poskytujú, či už sa jedná o ubytovanie, stravu, sociálne a právne poradenstvo, sprchu a ošatenie, zdravotné ošetrovanie či iné. Pri rôznych strediskách nájdete aj kontakty a otváracie hodiny, prípadne doplňujúce informácie. Do svojich smartfónov môžete aplikáciu stiahnuť zadarmo ešte pred zimou 2014, pričom podporované budú systémy Android™ a iOS™.

Aktuálne evidujeme rôzne centrá v Bratislave, Malackách, Trnave, Nitre, Hlohovci, Leviciach, Nových Zámkoch, Piešťanoch, Holíči, Banskej Bystrici, Žiline, Čadci, Poprade, Kežmarku, Liptovskom Mikuláši, Košiciach a Vranove nad Topľou. Pokiaľ viete o novom centre, ktoré sa zriadilo len nedávno, môžete nás kontaktovať na email: horvath@charita.sk a my ho do aplikácie pridáme. Spolu tak možno zachránime niekoho, kto by inak v zime na ulici zamrzol.

foto: Ivan Duda

Viac informácií nájdete čoskoro na našej stránke www.charita.sk a na facebookovej stránke **Caritas Slovakia**.

Android™ je ochranná známka spoločnosti Google Inc.

iOS™ je ochranná známka spoločnosti Apple Inc.

SKCH V OBRAZOCH

Balkán zasiahli najhoršie povodne za posledných 120 rokov. Ničivá voda spustošila veľkú časť územia Srbska a Bosny a Hercegoviny, z domov vyhnala takmer milión ľudí, napáchala obrovské materiálne škody a o život pripravila desiatky ľudí. Fotografie vznikli počas doručenia hu-

manitárnej pomoci SKCH svojim partnerom Charita Valjevo v srbskom meste Valjevo a Charita Sarajevo v meste Odžak na severe Bosny a Hercegoviny v júni 2014.

foto: Tomáš Horváth, Lukáš Melicher

foto: Ateliers et Presses de Taizé

Zastaviť sa a hľadať esencie života v Taizé

V malej dedinke vo Francúzsku začal pred takmer 75. rokmi žiť brat Roger (vlastným menom Roger Schütz) myšlienku ekumenizmu. Aktuálne patrí do komunity Taizé okolo 100 bratov z rôznych kresťanských denominácií a do Taizé prichádzajú tisícky mladých ľudí.

Taizé je miestom zastavenia sa. Prerušit' na týždeň svoj bežný, často uponáhľaný život a pozrieť sa naň z inej perspektívy. Počas troch modlitieb za deň hľadať a cítiť Božiu prítomnosť. Bývať v stane alebo jednoduchej izbe, jesť jednoduchú stravu a pomáhať s jednoduchými prácami. Taizé je naozaj o jednoduchosti. O hľadaní esencií života. Vďaka tomu, že tu človeka nerušia žiadne reklamné pútače ani obchody s najrozmanitejším tovarom, je možné tieto esencie naozaj objaviť.

Komunita bratov bude v roku 2015 oslavovať svoje 75. výročie od založenia a 100. výročie narodenia dnes už zosnulého zakladateľa brata Rogera. Cieľom komunity je spájať všetkých ľudí v Kristovom

mene. Nehľadať rozdiely ale spolunažívať, aj keď sme rozdielni. Bratia sa snažia spájať ľudí rôznych kultúr, farieb, tradícií. Preto to v tejto dedinke občas môže vyzeráť ako na festivale národov. A všetci sa dokážu stretnúť v jednom kostole – Kostole zmierenia - a spievať na Božiu slávu. Predsieň neba.

Každoročne sa konajú aj stretnutia na prelome rokov. Najbližšie stretnutie sa uskutoční v Prahe od 29. decembra 2014 do 2. januára 2015. Všetci mladí sú pozvaní prísť a modliť sa za jednotu. No nielen sa za ňu modliť, ale ju aj priamo vytvárať. Tak, ako je jeden Kristus, aby sme aj my kresťania boli jedno.

Tomáš Horváth

„Od svojej mladosti som už nikdy nezapochyboval o tom, že by život v komunite mohol byť znamením toho, že Boh je láska, láska a nič iné. Postupne vo mne rástlo presvedčenie, že by som mal založiť komunitu s mužmi, ktorí sa rozhodnú dať celý svoj život, ktorí budú túžiť porozumieť jeden druhému a žiť zmierenie v každom okamihu: komunitu, v ktorej доброта srdca a jednoduchosť by boli uprostred všetkého.“

napísal brat Roger v publikácii „Boh môže iba milovať“

foto: Sabine Leutenegger

Preprava nie je vždy len o ziskoch

Medzi spoločnosti, ktoré sa zapojili do pomoci rodinám v Bosne a Hercegovine a Srbsku, ktoré v polovici mája zasiahli ničivé povodne, bol aj logistický prepravca - Gebrüder Weiss Slovensko. Ten zabezpečil transport celej zásielky do zničených regiónov. „Je nám veľmi ľúto nešťastia, ktoré sa stalo, a aspoň nejakou mierou sme chceli prispieť k tomu, aby sa veci, ktoré ľudia v postihnutých oblastiach potrebujú, dostali k nim čo najskôr. Snažili sme sa, aby všetky formality a preklenie prebehli hladko a bezproblémovo“, uviedol konateľ GW Slovensko, Markus Jelleschitz.

Medzi ďalšie aktivity a formy pomoci Gebrüder Weiss patrí aj spolupráca s neziskovou organizáciou Plamienok. Tá už 14 rokov stojí pri rodinách, ktoré sa ocitli v ťažkej životnej situácii, a to, že majú nevyliciteľne choré dieťa, ktoré chce stráviť posledné dni doma, v kruhu svojich blízkych. Spoločnosť pre nich zabezpečuje prepravu detí do letného tábora, kde majú možnosť stretnúť iné deti s podobným osudom, teda s niekým, kto prišiel o blízkeho človeka v rodine. Okrem tejto pomoci venovala spoločnosť neziskovej organizácii 2 notebooky, a mobilné telefóny pre uľahčenie komunikácie. Finančným darom už druhý rok podporuje aj benefičný koncert Ruky spoja ruky, pre zdravotne a pohybovo postihnutých z Národného rehabilitačného centra Kováčová a Špecializovaného liečebného ústavu Marína Kováčová.

Okrem charitatívnej pomoci vytvorila logistická spoločnosť so sídlom v Senci zaujímavú spoluprácu so Strednou priemyselnou školou v Martine, ktorá sa angažovala vo vytvorení nového študijného odboru Logistika. „V rámci tejto spolupráce umožníme učiteľom SPŠ bezplatné exkurzie a odborné prednášky o najmodernejších trendoch v logistike. Pre študentov ponúkame možnosť absolvovať súvislú odbornú prax v priestoroch našej spoločnosti na Slovensku, pričom najlepší študenti 3. ročníka budú mať šancu absolvovať časť štúdia v našej firemnej škole v Rakúsku“, uviedla personálna riaditeľka Lucia Filušová. Logistický partner im poskytuje aj všetky potrebné materiály na výučbu bez poplatku a pomáha im doplniť vybavenie odborných učební. Výsledkom spolupráce boli tento rok prví úspešne maturujúci študenti.

foto: archív Gebrüder Weiss

Spoločnosť Gebrüder Weiss Slovensko je dcérskou spoločnosťou koncernu Gebrüder Weiss, Na Slovensku pôsobí od roku 1993. Aktuálne zamestnáva v piatich pobočkách (Bratislava, Senec, Bytča, Zvolen a Petrovany) viac ako 160 zamestnancov. Popri 24-h distribúcii a logistike ponúka Gebrüder Weiss už od roku 1995 medzinárodné zberné a celo vozové prepravy zo Slovenska a na Slovensko. Obrat spoločnosti dosiahol v roku 2012 31,5 mil. EUR. Jej obchodné oblasti sa rozdeľujú na vnútroštátne a medzinárodné pozemné prepravy, individuálne logistické riešenia až do úrovne dodávateľských reťazcov – supply chain management, poradenstvo, IT ako aj letecké a námorné prepravy a colnú deklaráciu.

Dovolenka vo Vysokých Tatrách od 8 eur/noc

Chceli by ste prežiť príjemnú dovolenku v pokojnom prostredí Vysokých Tatier? Vyberte si pobyt v Charitnom domove Dolný Smokovec. Ponúkame vám príjemné ubytovanie uprostred krásnej tatranskej prírody v blízkosti turistických chodníkov aj s možnosťou stravovania. Charitný domov okrem rekreačných pobytov ponúka aj duchovné cvičenia pre laikov, kňazov a rehoľné sestry.

Využite našu ponuku na ubytovanie so zľavou až 20 percent. Za ubytovanie vo Vysokých Tatrách tak zaplatíte len 8 eur za noc. Kupón na zľavu platí len na ubytovanie a využiť ho môžete do 30. júna 2015.

Tešíme sa na vás

O voľných termínoch sa môžete informovať telefonicky na číslach 052/442 26 30, 0905 918 664 alebo mailom na adrese info@charitatatry.sk.

www.charitatatry.sk

Kupón

na 20% zľavu
na ubytovanie
v Charitnom domove
Dolný Smokovec.

KAPITUL s.r.o.

Penzión ** - Charitný domov
059 81 Dolný Smokovec 19

Informácie o voľných termínoch na telefonných číslach 052/442 26 30, 0905 918 664 alebo na info@charitatatry.sk. Cena za jednu noc s kupónom je 8 eur. Kupón platí do 30. júna 2015.

